

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ Ζ'

21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1929

ΑΡΙΘ. 37-38

Η ΕΙΡΗΝΗ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Παρήλθον ἤδη δέκα ἔτη ἀπὸ τῆς συνθήκης τῶν Βερσαλλίων καὶ τῆς πολυποθήτου εἰρήνης κατόπιν τοῦ φοβερωτάτου τῶν πολέμων. Ἡ εἰρήνη, ἡ «ὡς μεγάλανωρ ἤσυχια» ἀπὸ τοῦ Πινδάρου ἐξυμνουμένη, ἀπειλεῖται ἐκαστοτε καὶ κατ' ἀκολουθίαν κινδυνεύει νὰ ριφθῇ ὁ κόσμος εἰς ἀγρίαν κατάστασιν διότι «ὁ πόλεμος ὠφελῶν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν βίαιος διδάσκαλος καὶ πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς τῶν πολλῶν ὁμοιοῖ» (Θουκυδ. Γ 82 πρὸ. καὶ Πολυβ. Δ. 31). «Homo homini lupus. Δυστυχῶς ὑπάρχουν πολλοὶ διενέξεις καὶ ὑπάρχει φόβος ἀναφλέξεως νέας πυρκαϊᾶς πολέμου ὅστις θὰ εἶνε φοβερώτερος καὶ φρικωδέστερος τοῦ λήξαντος. Ἡ δυσηρεσημένη Οὐγγαρία, ἡ φιλόδοξος Ἰταλία τοῦ δικτάτορος Μουσσολίνη, αἱ βλέψεις τῶν μειονοτήτων, ἡ Μπολσεβικικὴ Ρωσία, τὰ σχέδια ἐπανορθώσεων τοῦ Γροῦγκ καὶ ἄλλα εἶνε σημεῖα ἀπαισιοδοξίας καὶ ἀπειλῆς τῆς εἰρήνης. Ἄλλ' ἡ ἰδέα νέου φοβεροῦ πολέμου συνταράττει τοὺς λαοὺς. Διὰ τοῦτο ἀναπτύσσεται καὶ ἐν Εὐρώπῃ καὶ ἐν Ἀμερικῇ τάσις καὶ ἐνέργεια, ἐπίσημος καὶ ἀνεπίσημος, πρὸς καθολικὴν εἰρήνην τῆς ἀνθρωπότητος. Οὕτω ἐγένετο τὸ σύμφωνον τοῦ Κέλλογκ διὰ τοῦ ὁποῦ ἀπεκηρύχθη ὁ πόλεμος, αἱ συμφωνίαι τοῦ Λοκάρνο διὰ τῶν ὁποίων ἡ Ἀγγλία ἠγγυήθη τὴν ἀσφάλειαν τῆς Γερμανίας, αἱ συμφωνίαι φιλίας καὶ διαιτησίας μεταξὺ τῶν διαφόρων Κρατῶν καὶ ἡ ἐνέργεια πρὸς ἀφοπλισμὸν τῆς ὁποίας τὴν πρωτοβουλίαν ἀνέλαβεν ἡ Ἀμερικὴ διὰ τοῦ Προέδρου αὐτῆς Χούβερ. Ὁ ἀφοπλισμὸς τῶν Κρατῶν εἶνε ἀπαραίτητος διὰ τὴν εἰρήνην, διότι δυστυχῶς τὰ Κράτη ἐπλήττονται πυρετωδῶς, ἑκατομμύρια δὲ πολλὰ δαπανῶνται τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν καὶ οικονομικὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν. Μεγάλως δὲ ἐργάζονται πρὸς σύμπηξιν τῆς Πανευρώπης καὶ δὴ ὑπὸ τοῦ Κουτενόβε-Καλλέργη, τῆς ὁποίας θικσώτης εἶνε καὶ ὁ νῦν πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας Ἀριστείδης Μπραὶν. Διὰ ταύτης δὲ ζητεῖται νὰ ἰδρυθῶν αἱ Ἠνωμέναι Πολιτεῖαι τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπομένως κηρύσσεται κήρυγμα ἀγῶνος πρὸς πάντας τοὺς σωβινιστάς, κήρυγμα πρὸς τοὺς εἰρηνοφίλους καὶ πρόσκλησις εἰς εἰρηνικὴν συνεργασίαν ὄλων τῶν Εὐρωπαϊκῶν λαῶν. Δι' αὐτοῦ τοῦ μέσου φρονοῦν ὅτι θὰ ἐκλείψουν τὰ μίσση μεταξὺ

τῶν ἐθνῶν καὶ θὰ ἐπέλθῃ τελωνειακὴ ἔνωσις πρὸς οικονομικὴν ἀναβίωσιν ἐν ἰσότητι πάντων τῶν λαῶν μεγάλων καὶ μικρῶν. Ἡ κίνησις αὕτη ὑπὲρ τῆς παγκοσμίου εἰρήνης ἐκδηλοῦται ζωηρότερον κατὰ τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα καὶ δὴ μετὰ τὴν λήξιν τοῦ φοβεροῦ πολέμου. Καὶ ἄλλοτε αὐτὸς ὁ τσάρος πασῶν τῶν Ρωσιῶν Νικόλαος ἔσχε τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τῆς περιφήμου Ἐγκυκλίου τοῦ Ἰπουργοῦ τοῦ Μουράβιεφ πρὸς ἐγκατάστασιν διεθνoῦς Συμβουλίου ἐν Χάγγη, ἔχοντος προορισμὸν τὴν λύσιν τῶν ἐκαστοτε ἀναφύομένων συγκρούσεων μεταξὺ τῶν κρατῶν διὰ τῆς διαιτησίας, ἀλλὰ καὶ τοῦτο δὲν παρεκώλυσεν, ἐν διαστήματι ὀλίγων ἐτῶν, τὴν ἔκρηξιν φοβερῶν πολέμων καὶ ὧν τὰ προσχήματα ἦσαν αἱ ἐλευθερίαι καὶ τὰ δίκαια τῶν λαῶν, ἀλλ' ἐν τῇ πραγματικότητι ἐπεδιώκετο ἡ μᾶλλον ἐπνοεῖδιστος κατὰκτησις καὶ δεσποτεία.

Νέος πόλεμος, ἀσυγκρίτως φοβερώτερος τοῦ πρὸ δέκα ἐτῶν λήξαντος, θὰ φέρῃ τὴν τελείαν καταστροφὴν καὶ ἐξόντωσιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς οικονομικῆς ζωῆς τῶν ἐθνῶν τὸσφ μᾶλλον, ὅσφ ὁ Κριμμουνισμὸς ἔλλοχευε διὰ νὰ συντριφῇ τὰ πάντα, ὡς συνέβη ἐν Ρωσίᾳ. Ἀτυχῶς δὲ τὰ μίσση μεταξὺ τῶν λαῶν δὲν ἐξέλιπον.

Ἄξιοι θαυμασμοῦ καὶ ἐπαίνου εἶνε οἱ ἀναλαβόντες τὸν εὐγενῆ ἀγῶνα τῆς εἰρήνης μεταξὺ τῶν λαῶν, διότι τὰ μέσα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἐξοντώσεως εἶνε φοβερώτερα καὶ συστηματικώτερα. Ἡ φύσις ὑπετάγη εἰς τὴν σκέψιν· εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων. Ὁ λω λεν ἀνδρὸς ἀρετῆ.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ πολεμῇ καὶ νὰ ἐξοντῶνῃ τὸν ὁμοῖόν του. Εἶνε εἰκὼν καὶ ὁμοίωμα τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης· ὀφείλει δὲ νὰ ἐργάζεται πρὸς ἐπικράτησιν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς. «Γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς». Αἱ θεωρίαι τοῦ Ἀάρβιν περὶ ἐπικρατήσεως τῶν ἰσχυροτέρων, ὡς καὶ τοῦ Νίτσε, εἶνε ψευδεῖς καὶ κατέπεσαν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς υγιοῦς φιλοσοφίας. Ὡς μεταξὺ τῶν ἀτόμων, οὕτω καὶ μεταξὺ τῶν ἐθνῶν πρέπει νὰ βασιλεύῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη, οὐχὶ δὲ ἡ ὀλικὴ ἐπικράτησις ἐπὶ τῶν ἄλλων καὶ δυναστεία. Τοῦτο δὲ πολὺ περισσότερον δύναται νὰ ρηθῇ μεταξὺ τῶν χριστιανικῶν ἐθνῶν, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχουν ὡς ἰδεώδες τὴν ἱεὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παθόντος

διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων. Καθῆκον πάσης πολιτείας ἀληθῶς πεπολιτισμένης εἶνε πρωτίστως ἡ ἀγωγή τοῦ λαοῦ ἡ ἠθικὴ, ἡ πνευματικὴ, κοινωνικὴ καὶ πολιτικὴ ἀνατροφή, ἡ δημιουργία γενναίου ἥθους, φρονήματος, χαρακτήρος ἠθικοῦ. Ἐν τῇ ἐξελξει τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων λειτουργοῦν φυσικοὶ καὶ ἠθικοὶ νόμοι. Ὁ κυριώτατος πάντων πρὸς ἀποσβῆσιν τῶν πολέμων εἶνε ἡ ἀρετὴ τῶν λαῶν, ἡ ἀφιλοκέρδεια, τὸ αἰσθημα τῆς ἀλληλεγγύης. Μετὰ ταῦτα ἡ ἀρετὴ τῶν κυβερνήσεων καὶ διευθυνουσῶν τάξεων.

Ἐπάρχει ἀγὼν ὑψηλὸς καὶ εὐγενής· ὁ ἀγὼν τῆς ἐπικρατήσεως ἐν τῷ σταδίῳ τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Ὁ ἀγὼν τῆς ἠθικῆς μορφώσεως. Ἡ ἀδικία εἶνε τοιαύτη ὅταν διαπράττεται ὑπὸ τῶν ἀτόμων, ὡς καὶ ὑπὸ τῶν κρατῶν. Δὲν ἐξαγνίζεται ἡ ἀδικία ὅταν ἐκτελεῖται ὑπὸ τοῦ κράτους ἢ ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐλευθερίας καὶ δικαιοσύνης. Ἡ ἀδικία εἶνε πάντοτε ἀδικία. Τὰ δὲ ἀδίκια ἔθνη, θάττον ἢ βράδιον, τιμωροῦνται ὑπὸ τῆς θείας Δικαιοσύνης. Βεβαίως ὑπάρχει δίκαιος ἀγὼν, ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς τυραννίας καὶ τῆς βαρβαρότητος, ἣτις συντριβῆι καὶ θρησκείαν καὶ ἠθικὴν καὶ τιμὴν καὶ περιουσίαν. Ὁ ἀγὼν κατὰ τῆς τοιαύτης τυραννίας εἶνε ζωή, εὐγένεια, δικαιοσύνη· ἐνφῆ ἡ ὑπὸ τὴν τυραννίαν ταύτην εἰρήνη εἶνε σήψις καὶ ἀποσύνθεσις. Ἀλλὰ σήμερον καὶ δὴ ἐν Εὐρώπῃ, πλὴν τῆς Τουρκίας, πάντα τὰ ἔθνη εἶνε χριστιανικά, καὶ πρέπει νὰ ἐργάζωνται συμφώνως πρὸς τὰς αἰωνίους τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀρχάς. Αἱ δὲ διαφοραὶ μεταξύ αὐτῶν δύνανται νὰ λύωνται διὰ διεθνοῦς δικαστηρίου, διὰ διεθνοῦς διαιτησίας.

Ἀλλ' ἡ τοιαύτη εἰρηνικὴ συμβίωσις τῶν διαφόρων ἔθνων θὰ ἐπέλθῃ ὅταν ἐπικρατήσῃ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία μεταξύ αὐτῶν οὐσιαστικῶς καὶ οὐχὶ τυπικῶς, ὅταν αὐτοὶ οἱ ἄρχοντες καὶ κυβερνήται τῶν λαῶν ἀποδοῦν ἀληθεῖς χριστιανοί. Τότε μόνον θὰ ἐπικρατήσῃ ἡ εἰρήνη, διότι δὲν θὰ θέλουν τὴν ἐξόντωσιν τῶν γειτόνων. Ἐκαστον ἔθνος ἔχει ὀριά τὰ ὅποια καθώρισεν ἡ Θεία Πρόνοια. «Ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν πρόσωπον τῆς γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν» (Πραξ. ιγ', 26).

Οὕτω πρέπει νὰ διδαχθοῦν καὶ νὰ μορφωθοῦν οἱ λαοὶ καὶ οἱ κυβερνήται αὐτῶν. Πρέπει δηλ. νὰ βασιλεύσῃ ὁ Χριστὸς ἐν ταῖς καρδίαις πάντων τῶν ἀνθρώπων. Αἱ συμβάσεις δυστυχῶς καὶ τὰ λεγόμενα διεθνή νόμιμα δὲν ἔχουν σημασίαν πολλήν κατὰ τὴν ἑναρξιν ἡ διεξαγωγὴν τοῦ πολέμου. «Ἡ γλῶττ' ὁμώμοκεν, ἡ δὲ φρῆν ἀνώμοτος», εἶπεν εὐστόχως ὁ ἀρχαῖος ποιητής. Ἡ Γερμανία, θεωρουμένη πεπολιτισμένη χώρα, πρὸς ἐπιβολὴν τῆς πολυθρυλῆτου Kultur εἰσήλασε βίαιως καὶ παρασπονδοῦσα εἰς τὸ Βέλγιον, κατέστρεψε πόλεις, ἐκκλησίας, μουσεῖα, ἐξεμηδένισε τὸν ἀκμαίτερον πολιτισμὸν τῆς Εὐρώπης. Τὸ διεθνὲς δίκαιον, λέγει τις ὀρθῶς, κατέληξε κατὰ τὸν τελευταῖον καιρὸν

εἰς ἐπικράτησιν τῆς διεθνοῦς ἀδικίας.

Ἀνάγκη ἄρα νὰ ἐργασθῶμεν εἰς τὴν ἠθικὴν μορφωσιν τῶν ἀνθρώπων διὰ τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ τῆς παιδείας τῶν λαῶν καὶ τῶν κυβερνητῶν. Πάντα τ' ἄλλα μέτρα εἶνε μὲν ὠφέλιμα, ἀλλ' οὐχὶ συντελεστικά εἰς τὴν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθοῦς εἰρήνης.

† Ὁ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως
ΠΟΥΚΑΡΠΟΣ (Συνοδινός).

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἡ δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ Ἐκμεταλλεῦται τῆς Ἱερωσύνης ὑπὲρ πάντας ἀξιοκατάκριτοι.
Ε'

Ἐξαιρετικῶς ἰδιάζουσα ἔννοια καὶ κρίσις ὑπάρχει ἐπὶ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐκμεταλλεῦνται ἐν γνώσει τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα πρὸς πορισμὸν καὶ χρηματισμὸν καὶ ἀφ' οὗ διὰ τούτου ἐξασφαλίσωσι πλοῦσιον πόρον ζωῆς ἀποβάλλουσιν αὐτὸ ἵνα ἐλεύθεροι κοσμικῶς ζήσωσι καὶ τῶν κοσμικῶν ἡδονῶν ἀπολαύσωσιν. Οὗτοι εἶναι οὐ μόνον ἀσεβεῖς καὶ ἀπιστοὶ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ ἐμπαικταὶ τῶν Ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων. Δὲν εἶναι ἀπλῶς οἱ «γνόντες καὶ ποιούντες», ἀλλὰ οἱ γνόντες καὶ ἐμπαικόντες, οἱ γνόντες καὶ μυκτηρίζοντες τὸν δίκαιον Θεόν. Πάντη ἀγνωστοὶ ἦσαν οἱ τοιοῦτοι μέχρι πρὸ δέκα πέντε ἐτῶν περίπου. Ἡ Ἐκκλησία εἶχε πάντοτε νὰ ἀσχοληθῇ πρὸς ἐπανόρθωσιν καὶ σωτηρίαν σχετικῶς πρὸς παρασυρθέντας ἐν ἀγνοίᾳ τῆς ἀδυναμίας των καὶ εἰς τὸν ἔγχαμον κλήρον καταταχθέντας ἢ καὶ εἰς τὸν ἔγχαμον. Καὶ ἡ ἐπιείκεια ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν αὐστηρότητα ἦσαν εἰς ἐνέργειαν. Ἀλλὰ τὸ τοιοῦτον εἶδος ἐμπαικτῶν τῆς Θείας Δικαιοσύνης καὶ ὕβριστῶν καὶ βλασφημιῶν κατὰ τοῦ ἱερατικοῦ ἀξιώματος δὲν ὑπῆρχεν. Ἐπὶ παραδείγματι δὲν ὑπῆρχε πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν ἡ ἐξῆς τερατώδης ὑπαρξίς! Νὰ ἐγγραφῇ εἰς Μονὴν ἀπὸ τῆς παιδικῆς αὐτοῦ ἡλικίας, νὰ διατελέσῃ ὑπὸ γέροντα πνευματικὸν Πατέρα, νὰ παιδευθῇ εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά, ἔπειτα νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰ γράμματα τῆς Μέσης Ἐκπαιδεύσεως ὑποστηριζόμενος πάντοτε ὑπὸ τοῦ Γέροντος αὐτοῦ καὶ τῆς Μονῆς. Ἄγει τὸ εἰκοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ταχθῇ εἰς τὸν ἄγαμον Ἱερὸν Κλήρον. Διὰ τῆς ὑποκρισίας τοῦ πείθει ὅτι εἶναι εἰλικρινῆς εἰς τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ ταύτην. Ἡ ὑστεροβουλία του εἶναι νὰ προχωρήσῃ εἰς τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ Γέροντος αὐτοῦ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον ἢ μάλλον κατὰ τὸ ὅλον ἐκμεταλλεῦόμενος τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα ὡς διάκονος εἰς τινα ναόν, τῆς Πρωτευούσης ἢ τοῦ Πειραιῶς ἢ καὶ μεγάλης τινὸς ἐπαρχιακῆς πόλεως. Οὐδένα ζῆλον ἱερατικὸν ἔχει. Κοσμικοφρονῶν δυσφορεῖ ὑποῦλως. Φιλαρέσκως κομφεῦεται. Ἐκφράζει γνῶμας κατὰ τοῦ Κλήρου. Ὑβρίζει εἰς

πάντα ιδιαίτερον κύκλον ὁμοφρόνων του· τοὺς Ἀρχιερεῖς καὶ Κληρικοὺς διὰ τὴν δικαιολογήσῃ τὸ πραξικόπημα, εἰς τὸ ὅποιον μελετᾷ νὰ προσῆ ἅμα τῇ λήψει τοῦ πανεπιστημιακοῦ πτυχίου. Ἐχων τὴν κρυφίαν αὐτὴν ἐπίβουλον καὶ προδοτικὴν σκέψιν καὶ ἀπόφασιν ἀφίνει ἑαυτὸν ἐλεύθερον εἰς πᾶσαν ἀντιιερατικὴν ἀπρέπειαν καὶ ὅπως κάμνουν οἱ τοῦ κόσμου νέοι μνηστεύεται ἀπατηλῶς καὶ κρυφίως μετὰ τινος νεάνιδος φέρων τὸ ἱερατικὸν σχῆμα καὶ αὐτοεξευτελιζόμενος. Λαμβάνει τὸ πτυχίον του φέρων τὸ ῥάσον. Ἱερουργεῖ. Διορίζεται διδάσκαλος. Μετὰ τινος χρόνον ἀποβάλλει τὸ σχῆμα ἵνα νυμφευθῇ. Διότι δῆθεν παρεσύρθη καὶ ἐγένετο Κληρικὸς χωρὶς νὰ δύναται νὰ μείνῃ σὺ φρων καὶ ἐγκρατής. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν ἐκμεταλλευτῶν τῆς Ἱερωσύνης δὲν ὑπῆρχε. Τώρα ἐδημιούργησεν αὐτὸ ὁ ὕλισμὸς καὶ ἡ ἐκ τούτου κατάφυξις τοῦ θρησκευτικοῦ συναίσθηματος καὶ ἡ ἔλλειψις στοιχειῶδους ἐντροπῆς ἀναφορικῶς πρὸς τὰ ἱερά καὶ τὰ ὄσια. Τοὺς τοιούτους δολίους καὶ προδότας δίκαιον εἶναι ἀμειλιχτῶς νὰ κρίνῃ ἡ Ἐκκλησία. Διότι αὐτοὶ οὐ μόνον σεσηπῶτα μέλη τοῦ Ἱερατικοῦ τῆς Ἐκκλησίας σώματος ἀποδεικνύονται, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν πίστιν σαλεύουσιν ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν. Ἡ πράξις δὲ αὐτῶν αὐτὴ βεβαιῶσι περὶ τῆς ἠθικῆς νεκρότητος καὶ πωρώσεως αὐτῶν. Αὐτὴ δὲ αὐτὴ ἡ ἐμφάνισις των εἶνε σκάνδαλον εἰς τοὺς πιστοὺς καὶ μάλιστα εἰς τὴν νεολαίαν. Διὰ τοῦτο εἰς πᾶν ἄλλο ἔργον καὶ βιοποριστικὸν ἐπάγγελμα ἐπιτρέπεται νὰ ταχθῶσιν, οὐδέποτε ὁμως εἰς τὸ διδασκαλικόν. Ἀπὸ τούτου εἶνε ἀποκλειστέοι ἀπολύτως καὶ διὰ παντὸς τοῦ βίου αὐτῶν. Αὐτὸ ὑπαγορεύει ὁ ἠθικὸς Νόμος καὶ ἡ κατὰ τοῦτον λειτουργοῦσα ὀρθῶς λογικὴ. Τὸ παράδειγμα τοῦ ἐκ Μοναστηρίου προελθόντος ἐκμεταλλευτοῦ τοῦ ἀξιώματος τῆς Ἱερωσύνης ἔχει τὰ ὅμοια αὐτῷ ἐν ταῖς πόλεσιν εἰς τοὺς δκνηροὺς νέους, οἱ ὅποιοι εὐρίσκουν τὸ ἱερατικὸν ἀξίωμα προτιμότερον ἀπὸ πᾶν ἄλλο ἔργον ἀπαιτοῦν κόπους καὶ μόχθους. Καὶ ὑποκρίνονται τὸν ἐνθουσιασμένον καὶ ζηλωτὴν καὶ ἀπατῶσι τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ὑπεισέρχονται εἰς τὸν τῆς Ἱερωσύνης κύκλον ἵνα ἐξέλθωσι τούτου ἀποβάλλοντες, ὡς εἴρηται, καταφρονητικῶς καὶ ἐμπαικτικῶς τὸ ἀξίωμα. Αὐτοὶ εἶναι περισσότερον ἀξιοκατάκριτοι, διότι ἐν τῷ κόσμῳ ἀνατραφέντες γινώσκουσι τί ἐστὶ δύναμις εἰς τὸ χωρεῖν καὶ τί ἐστὶν ἀδυναμία. Εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν ὑπάγονται καὶ ἐκεῖνοι ἐκ τῶν ἐγγραμμάτων κληρικῶν, οἱ ὅποιοι ὁμως ἀδάφοροι ὄντες πρὸς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ τὰς πνευματικὰς ὡς λαϊκοὶ συσχηματίζονται μετὰ λαϊκῶν καὶ ἐν οὐδενὶ διαφέρουσιν αὐτῶν. Ἐκεῖνοι οἱ πρῶτοι εἶναι μία ὕβρις καὶ βλασφημία εἰς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον καὶ καθ' ὅλου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶναι μία ἀδυναμία τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀρχρηστίαν ἣν παρουσιάζουσιν ὡς πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν δύναμιν αὐτῆς.

† Ὁ Αἰγιάλιος καὶ Καλαβρῦτων ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἡ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους ζωηροτάτης στροφῆς τῆς παγκοσμίου προσοχῆς εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα ἦτο εὐνόητον ὅτι εἴτε διότι ὁ ἄκρος κομμουνισμὸς ἀπεκήρυξε διαρρήδην καὶ ἐπολέμησε καὶ πολεμεῖ θετικῶς τὴν θρησκείαν καὶ, μερικώτερον, τὸν Χριστιανισμὸν, εἴτε διότι κατεβλήθη ἐκ τοῦ ἐναντίου προσπάθεια νὰ ἀποδειχθῇ ὅτι αἱ ἀρχαὶ τοῦ κοινωνισμοῦ ἢ καὶ τοῦ κομμουνισμοῦ ἔχουσι τὴν ἀρχὴν των ἐν αὐτῇ τῇ χριστιανικῇ διδασκαλίᾳ, παρήχθη οὕτω εὐρυτάτη κοινωνιολογικὴ ἐν σχέσει πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν φιλολογία, ἀπὸ διαφόρων ἐπέψεων ἐξετάζουσα τὸ κοινωνιολογικὸν πρόβλημα. Ἐν τῇ φιλολογίᾳ ταύτῃ ἰδιάζουσιν θέσιμιν κατέχει τὸ οὐχὶ πρὸ πολλοῦ ἐκδοθὲν ἔργον τοῦ ἐπιφανεστέρου τῶν ἀγγλων θεολόγων ἐπισκόπου ΓΟΙΘ περὶ τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὅποιῳ ἐξετάζων καὶ τὴν κοινωνίαν, παρακολουθεῖ ἱστορικῶς τὴν προσπάθειαν τῆς πραγματώσεως τῆς ἰδέας τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς κατὰ τε τοὺς ἀποστολικοὺς χρόνους, ἐν τῇ ἀρχηγόνῃ ἐκκλησίᾳ καὶ κατὰ τὸν μεσαίωνα, κατόπιν δὲ ἀνασκοπεῖ τὴν ὑποχώρησιν τῆς προσπάθειας ταύτης ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ τῆς Μεταρρυθμίσεως μέχρι τῶν ἡμερῶν μας· κατακλείει δὲ τὸ σπούδασμα αὐτοῦ τοῦτο διὰ τῆς προτάσεως τῶν πρακτικῶν ἐκείνων μέτρων, τὰ ὅποια ἀπὸ τε τοῦ φωτὸς τῆς γενομένης ἱστορικῆς ἐρεῦνης καὶ ἀπὸ τῆς φύσεως τῶν σημερινῶν κοινωνικῶν ἀναγκῶν ἐπιβάλλεται, κατ' αὐτόν, νὰ ληφθῶσιν ὥστε νὰ ἐπέλθῃ ἡ λύσις τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος κατὰ τὸν μᾶλλον ἀρμόζοντα τρόπον εἰς τὰς πραγματικὰς τῆς ἀνθρωπίνης κοινωνίας ἀνάγκας.

Ἡ ἀπὸ τῆς ἐπόψεως ταύτης ἐρευνα τοῦ κοινωνικοῦ προβλήματος, ὡς, ἄλλως τε, καὶ πᾶσα σύγχρονος κοινωνιολογικὴ ἐρευνα, ὀφείλει νὰ ὀρμᾷται ἀπὸ τινων ἀπαραιτήτων προϋποθέσεων ἵνα εὐδοθῇ. Καὶ αἱ προϋποθέσεις αὗται εἶνε:

Πρῶτον μὲν, ὅτι ἡ σημερινὴ κατάστασις τῆς κοινωνίας μας, ἡ σύγχρονος βιομηχανία καὶ αἱ διεθνεῖς ἡμῶν σχέσεις, καίτοι ἐμφανίζουσιν ἱκανὰ ἐνθαρρυντικὰ σημεῖα, ἐν τούτοις ἐν τῷ συνόλῳ των παράγουσιν ἐν ἡμῖν συναίσθημά τι δυσαρεσκείας καὶ φόβου, καὶ, κατ' ἀκολουθίαν, ἐπιθυμίαν, ἢ μᾶλλον ἀπαίτησιν ριζικῆς μεταρρυθμίσεως, τόσον ριζικῆς ὥστε νὰ θίγῃ τὰ ὄρια τῆς ἐπαναστάσεως, καίτοι ἡ πείρα καὶ ἡ φρόνησις μᾶς ὑποβάλλει ὅτι ἡ τοιαύτη μεταρρυθμίσις δύναται εὐδοκίμως νὰ ἐπιτευχθῇ κυρίως διὰ μέσων εἰρηνικῶν καὶ ὄχι κατ' ἀπότομα ἄλματα, ἀλλὰ βαθμηδόν.

Δεύτερον δέ, ὅτι τὰ σύγχρονα κοινωνικὰ κακά, διὰ τὰ ὅποια παραπονούμεθα, δὲν εἶνε ἀναπόφευκτα ἀποτελέσματα ἀναλλοιώτων τινῶν φυσικῶν νόμων ἢ ἄλλης ἀφύκτου ἀνάγκης, ἀλλ' εἶνε, ἀπλούστατα, φυσικὰ καὶ

ἄμεσα ἀποτελέσματα τῆς τυφλώσεως καὶ τῆς ἰσχυρογνωμοσύνης μας, τῆς φιλαργυρίας καὶ τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας καθ' ἕλην τὴν μακρὰν κλίμακα καὶ ἔκτασιν τῆς ἱστορίας μας· καὶ ὅτι, κατ' ἀκολουθίαν, ἢ ἐξάλειψις τῶν κακῶν τούτων δέον νὰ ἐπιδιωχθῆ ὄχι διὰ νομοθετικῶν κυρίως καὶ ἄλλων ἐξωτερικῶν μέτρων, ὅσον δῆποτε κἂν ταῦτα κρίνωμεν: ἀναγκαῖα, ἀλλὰ διὰ ριζικῆς μεταβολῆς τοῦ πνεύματος μὲ τὸ ὅποιον σκεπτόμεθα σήμερον, ζῶμεν τὴν καθημερινὴν κοινὴν μας ζωὴν, ρυθμίζομεν τὴν ἐργασίαν μας καὶ διακρατοῦμεν τὰς διεθνεῖς σχέσεις μας. Ἡ καθολικὴ ἰθύνουσα ἀρχὴ πρέπει νὰ ἦνε ἡ κραυγὴ: «Μετανοεῖτε, μεταβάλετε τρόπον τοῦ σκέπτεσθαι» ἐὰν θέλετε νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡς εὐπρόσδεκτον δῶρον τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὡς βλαβερὰ καὶ καταστρεπτικὴ κρίσις.

Τρίτον, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀξιῶμεν ὅπως ἡ τοιαύτη μεταβολὴ πνεύματος προκύψῃ ἐκ ταυτοχρόνου μεταστροφῆς εἰς τὰς μάζας, ἢ τοι μεταστροφῆς ὁμαδικῆς. Ἡ πειρα τοῦ παρελθόντος μᾶς διδάσκει, ὅτι ἡ γενικὴ μεταβολὴ θὰ πρέπη νὰ ἀναμένηται ὡς ἀποτέλεσμα ἐπιδράσεως ἐπὶ τῆς κοινωνίας ὁμάδων ἀνθρώπων ἐμπνευσμένων, καλῶς διαγνωσάντων καὶ τὴν πηγὴν τῶν κοινωνικῶν κακῶν καὶ τὴν φύσιν τῶν ἀληθῶν φαρμάκων τῶν κακῶν τούτων, καὶ ἐλαυνόμενων ὑπὸ τοῦ θάρρους τῆς πίστεως, ἐνούσης αὐτοὺς εἰς κοινοπραγίαν καὶ ἐτοιμοὺς νὰ ὑποφέρωσιν ἐν τῇ ἔργῳ τῆς ἀνθρωπίνης χειραφετήσεως μέχρις ὅτου ὁ πόθος των καὶ ἡ πίστις των κατορθώσωσιν νὰ ἐπικρατήσωσιν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦντων πλήρως εἰς τὰς διανοίας καὶ τὰς βουλήσεις πάντων, ἢ τοῦλάχιστον τῆς μεγίστης πλειονότητος τῶν ἀπαρτιζόντων τὴν κοινωνίαν ἀτόμων. Δὲν εἶνε δὲ ἀνάγκη νὰ ἐπιμαρτυρηθῆ ἡ ἀλήθεια αὕτη διὰ πολλῶν ἱστορικῶν παραδειγμάτων. Ἄρκει ἔν πρόχειρον καὶ πασιγνωστον, τοῦτο: ἡ εὐρυτάτη διάδοσις τοῦ πολιτισμοῦ τῆς Ἀναγεννήσεως ὀφειλομένη εἰς μίαν ὁμάδα ἑκατοντάδων τινῶν ἀνδρῶν. Ὁ πολιτισμὸς οὗ ος, ὁ ὅποιος μετέβαλε πράγματι καὶ οὐσιωδῶς τὴν κοινωνικὴν καὶ διανοητικὴν ὄψιν τῆς Εὐρώπης, εἶχε τὰς ρίζας του, ἐν ἐκάστη χώρα, εἰς μίαν μικρὰν ὁμάδα ἐρευνητῶν τῆς ἀρχαιότητος, ἐμπνευσμένων ἀπὸ βαθῶν ἔρωτα πρὸς τοὺς Ἕλληνας καὶ λατίνους κλασσικοὺς καὶ πρὸς τὴν διανοητικὴν διαύγειαν καὶ ἐλευθερίαν, τὴν ὁποίαν ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυψαν ἐν τῇ κλασσικῇ φιλολογίᾳ.

Τέταρτον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶνε πράγματι ὁ Σωτὴρ καὶ Λυτρωτὴς τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τε ἐπόψεως τῆς κοινωνικῆς καὶ ἀπὸ ἐπόψεως τῆς ἀτομικῆς ζωῆς τῆς ἐν τε τῷ παρόντι κόσμῳ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι, καὶ ὅτι πάντες ὅσοι πιστεύουσιν εἰς αὐτὸν ὑπέχουσιν εὐθύνην ὡς πρὸς τὴν ὑπ' αὐτῶν τήρησιν τῶν ἀρχῶν, τὰς ὁποίας ἐδίδαξε, καὶ τὴν ἐφαρμογὴν των ἐπὶ τῆς ὅλης ζωῆς πάσης κοινωνίας τῆς ὁποίας ἀποτελοῦν μέλος, μάλιστα δὲ δταν αὕτη ἦνε χριστιανικὴ.

Τὸ κοινωνικὸν πρόβλημα δὲν εὔρε τὴν πρακτικὴν μέχρι τοῦδε λύσιν ἐν τῇ χριστιανικῇ κοινωνίᾳ καὶ εἶνε προφανῆς ποιὰ τις ἀπογοήτευσίς εἰς τὰς τάξεις τῶν χριστιανῶν. Αἰτία τῆς ἀπογοήτευσεως ταύτης εἶνε ἡ ἀοριστία τῶν περὶ τοῦ θέματος τούτου ἰδεῶν μας καὶ ἡ ἀβεβαιότης ὡς πρὸς τὰς ἐφαρμοστάς μεθόδους. Δὲν ἔχομεν, πρὸ παντός, γνῶσιν σαφῆ καὶ ὀρισμένην περὶ τοῦ τίνας ἦσαν καὶ εἶνε αἱ ἀρχαὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ἀναφορᾷ καὶ ἐφαρμογῇ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὑπῆρξαν οἱ σχηματίζαντες τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ἐλαυνόμενος ὑπὸ ἀποκαλυπτικῶν δραμάτων, ἐπίστευσεν ὅτι εἶνε προωρισμένος, δι' ἐκουσίας θυσίας τῆς ζωῆς του, νὰ ἐπαρθῆ εἰς τὸν Θεὸν ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ, νὰ θεσῆ τέρμα εἰς τὴν ὑπόστασιν τούτου τοῦ κόσμου καὶ νὰ παρασκευάσῃ τὴν γένεσιν τοῦ μέλλοντος κόσμου. Κατ' ἀκολουθίαν οὐδέποτε ἐσκέφθη περὶ τοῦ κόσμου, τὸν ὅποιον ὁ ἀνθρώπος κατοικεῖ, ἀφοῦ ὁ κόσμος οὗτος ἦτο προωρισμένος εἰς ταχὺν ἀφανισμόν. Ἐντεῦθεν οὐδέποτε ὁ Κύριος ἐσκέφθη περὶ ἰδρύσεως μιᾶς μονίμου ἐπὶ τῆς γῆς ἐκκλησίας, ἢ νὰ διδάξῃ ἀρχὰς κανονιστικὰς τῆς ζωῆς μιᾶς συνεχοῦς κοινωνίας. Ὅ,τι τὸν ἐνδιέφερε, τάχα, ἦτο νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητὰς του μίαν φανατικὴν ἀπάρνησιν παντός ὅ,τι συγκρατεῖ τὴν κοινωνικὴν ζωὴν. Τὴν περὶ τοῦ προσώπου καὶ τοῦ ἔργου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἀντίληψιν ταύτην ἀπέδειξεν ἐσφαλμένην ἢ θαθεῖα καὶ νηφαλία σπουδῆ τῶν Εὐαγγελίων· τὸ βέβαιον ὅμως εἶνε ὅτι στοιχεῖά τινα τῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου περὶ ἀπαρνήσεως τοῦ κόσμου τούτου ἐγέννησαν εἰς πολλοὺς τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ διδασκαλία του εἶνε ἀνεφάρμοστος ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὅτι μᾶλλον ἀφορᾷ εἰς κόσμον ἐπέκεινα τούτου ὑπάρχοντα, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν δύναται νὰ λογισθῆ ὡς κοινωνικὸς μεταρρυθμιστής, ὅτι οὐδέποτε ἀνεμίχθη μὲ τὴν πολιτικὴν, κτλ. Ἐκ πάντων τούτων φυσικὸν ἦτο νὰ προκύψῃ σύγχυσις περὶ τῆς πραγματικῆς κοινωνικῆς τοῦ Χριστοῦ διδασκαλίας.

Τὴν δμίχλην ταύτην τῆς ἀβεβαιότητος περὶ τῆς κοινωνικῆς διδασκαλίας τοῦ Κυρίου θὰ ἠδύνατο νὰ διαλύσῃ μία προσεκτικὴ μελέτη καὶ ἐκθεσις αὐτῆς ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἐν τοῖς Εὐαγγελλίοις δεδομένων κατὰ τὰ κύρια καὶ οὐσιώδη αὐτῆς σημεῖα. Τοιαύτη μελέτη θὰ ἠδύνατο νὰ βοηθήσῃ εἰς τὴν ἐξεύρεσιν τῶν μέσων διὰ τῶν ὁποίων θὰ παρείχετο μία θετικὴ λύσις εἰς τὸ κοινωνιολογικὸν πρόβλημα. Πρὸ τούτου ὅμως θεωρεῖται σκόπιμον νὰ προηγηθῶσι προκαταρκτικαὶ τινες διασαφήσεις, περὶ τῶν ὁποίων ὁ λόγος ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

Γ. Π.

ΤΙ ΕἶΝΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΚΑΙ ΤΙ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ

Ἐν ἀρχῇ ἦτο ὁ ἀνθρώπος αὐτοδίδακτος· αἱ ὁμοαὶ καὶ τὰ ἔθνητικα ἀφ' ἑνός, ἢ πείρα αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι καὶ αἱ πρῶται πηγαὶ

τῆς μαθήσεως τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδεὶς ἐδίδαξέ ποτε αὐτὸν π. χ. πῶς ν' ἀναπνέῃ ἢ πῶς νὰ χρησιμοποιοῖ τὰ μέλη τοῦ σώματος του· αὐτὴ ἢ φύσις, ἣτις δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ὁ πρῶτος καὶ μέγας διδάσκαλος τοῦ τε ἀνθρώπου καὶ πάντων ἐν γένει τῶν ἐμβίων ὄντων, ὁδηγῆι τὸν ἀνθρώπον καὶ τὰ ζῶα εἰς πᾶν ὅ,τι εἶναι ἀναγκαῖον καὶ ἀπαραίτητον διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ζωῆς.

Ἐν τούτοις λίαν ἐνωρίς ἐμόρφωσεν ὁ ἀνθρώπος, χάρις εἰς τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἀνωτέραν πνευματικὴν ὑπόστασιν, ὁρισμένα ἐκ τῆς πείρας ἑαυτοῦ καὶ τῶν ἄλλων διδάγματα, ἅτινα οὐ μόνον ἐπεφύλαξε καὶ διετήρησε δι' ἑαυτόν, ἀλλ' ὑπὸ τύπον ἀξιωματῶν καὶ γνωμικῶν μετέδιδε καὶ εἰς τοὺς ὁμοίους του, ὑπὸ ἰσχυροῦς τινος πνευματικῆς ὁρμῆς ὠθοῦμενος ὅπως κοινωνοῖ τὰς ἰδίας αὐτοῦ ψυχικὰς καὶ θυμικὰς καταστάσεις, ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον ἐπορίζετο ἐκ τῶν τῆς πείρας διδαγμάτων. Τοιοῦτοτρόπως εἰς τὰ διδάγματα τῆς ἰδίας πείρας προσετίθεντο σὺν τῷ χρόνῳ καὶ τὰ διδάγματα τῆς πείρας οὐ μόνον τῶν συγχρόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν προϋπαρξασῶν γενεῶν.

Αἱ πηγαὶ τῶν γνώσεων ἡμῶν εἶναι πολλαὶ καὶ ποικίλαι· δυνάμεθα νὰ ἀποκτήσωμεν νέας γνώσεις· α) ἐκ τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντος ἢ τῆς φύσεως· β) ἐκ τῆς ἀνατροφῆς μετ' ἄλλων ἀτόμων (οἶον τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, φίλων, κλπ.)· γ) ἐκ τοῦ κοινωνικοῦ καὶ δημοσίου βίου (ἦθη καὶ ἔθιμα· οἰκογένεια, ἐκκλησία, λαός, κράτος).

Αἱ μορφαί, καθ' ἃς ἀποκτῶμεν τὰς γνώσεις ταύτας, εἶναι ἐπίσης πολλαὶ καὶ διάφοροι, οἶον ἡ παρατήρησις, ἡ περιστατικὴ διδασκαλία, αἱ διαλέξεις, τὰ βιβλία, αἱ ἐπιστολαί, τὸ κήρυγμα, κατ' ἑξοχὴν δὲ τὸ σχολεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ παρέχεται συστηματικὴ διδασκαλία. Χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα αὐτῆς, ἔναντι πάσης ἄλλης διδακτικῆς μορφῆς, εἶναι τὰ ἑξῆς: 1) Εἰσαγωγὴ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν εὐρύτερον κύκλον γνώσεων, αἵτινες συνδέονται ὀργανικῶς καὶ ἑσωτερικῶς πρὸς ἀλλήλας. 2) Σχέδιον διδασκαλίας ἐπὶ τῇ βάσει ὁρισμένων παρὰ τῷ μαθητῇ ψυχολογικῶν δεδομένων. 3) Φροντίς πρὸς διατήρησιν τῶν μεμαθημένων· καὶ 4) Ἐκπαιδευτικὴ ὁργάνωσις. Κατὰ ταῦτα συστηματικὴν διδασκαλίαν λέγοντες ἐννοοῦμεν τὴν μορφήν ἐκείνην τῆς μαθήσεως, ἣτις προβαίνει ἐπὶ τῇ βίσει ὁρισμένου σχεδίου καὶ εἰσάγει τὸν διδασκόμενον, κατὰ τὸ μέτρον πάντοτε τῶν νοητικῶν αὐτοῦ δυνάμεων, εἰς εὐρύτερον πεδῖον γνώσεων, ἢ ἀναπτύσσει τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς αὐτοῦ ἰκανότητας. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀντιδιαστέλλεται ἡ συστηματικὴ διδασκαλία ἀπὸ τῆς περιστατικῆς.

Εἶναι ἡ συστηματικὴ διδασκαλία ἀνωτέρα τῆς πε-

ριστατικῆς; Δι' αὐτῆς δηλ. ἐπιτυγχάνονται μεγαλειότερα ἀποτελέσματα; Ἐσχάτως ἤρχισαν ν' ἀποδίδουν τινὲς εἰς τὴν περιστατικὴν διδασκαλίαν, τὴν διδασκαλίαν δηλαδή ἐκείνην, ἣτις γίνεται ἐπὶ τῇ βάσει οὐχὶ προδιαγεγραμμένου τινὸς σχεδίου, ἀλλὰ τῶν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ μαθητευομένου γεννωμένων ἐκάστοτε ἀποριῶν, μεγάλην ἀξίαν, μεγαλειότεραν καὶ ἐκείνης, ἣτις ἀποδίδεται συνήθως εἰς τὴν συστηματικὴν διδασκαλίαν. Λέγουσιν ὅτι ἡ μάθησις δεόν νὰ προβαίνει ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀποριῶν, αἵτινες γεννῶνται ἐκ τοῦ ἐνδιαφέροντος, διότι μόνον ὅπου ὑπάρχει ἐνδιαφέρον εἶναι δυνατόν νὰ ἐνταθῇ ἡ προσοχὴ καὶ νὰ προσληφθῶσι καὶ διατηρηθῶσιν εὐκόλως αἱ γνώσεις. Ἐκ ψυχολογικοῦ λοιπὸν λόγου ὑπερτιμῶσι τὴν περιστατικὴν διδασκαλίαν οἱ θιασῶται αὐτῆς. Οἱ ἀντίθετοι ὅμως παρατηροῦσιν ὅτι διδασκαλία προβαίνουσα μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀπειριῶν θὰ ἦτο ἑλλιπὴς καὶ μὲ πολλὰ χάσματα, διότι συνήθως αἱ ἀπορίαι, ἐξ ἑξωτερικῶν τυχαίων ἀφορμῶν προκαλούμεναι, δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ μορφώσωσι σύστημα, ἐν τῷ ὁποίῳ αἱ γνώσεις κατατάσσονται, ταξινομοῦνται καὶ συναρμολογοῦνται λογικῶς, διαφωτίζουσαι καὶ συμπληροῦσαι ἀλλήλας. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπιχείρημα τῶν πρώτων διατηρεῖ πάντοτε τὴν ἀξίαν του· παραγνωρίζεται δηλαδή γενικῶς ὅτι διὰ τὴν λειτουργίαν καλῶς ἡ νόησις τοῦ μαθητοῦ, πρέπει νὰ διεγερθῇ προηγουμένως καταλλήλως τὸ θυμικὸν αὐτοῦ καὶ νὰ προκληθῇ τὸ ἀπαιτούμενον ἐνδιαφέρον παρ' αὐτῷ. Ὑπάρχουσιν ἐν τῇ Διδακτικῇ μέσα τινά, διὰ τῶν ὁποίων διεγείρομεν τὸ ἐνδιαφέρον πρὸς τῆς ἐνάργεως τῆς διδασκαλίας.

Ἡ Διδακτικὴ οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἐπιστημονικὴ θεωρία τῆς διδασκαλίας. Ἐν τῇ Διδακτικῇ γίνεται λόγος περὶ τῶν γενικῶν μορφῶν τῆς διδασκαλίας, ὡς καὶ περὶ βασικῶν τινων καὶ θεμελιωδῶν ζητημάτων, ὡς ἡ ἀναγκαιότης, ὁ σκοπός, τὰ ἀποτελέσματα κλπ. τῆς διδασκαλίας. Ἔτερα προβλήματα, σχετιζόμενα ἀμεσώτατα πρὸς τὴν ἐπιστήμην ταύτην, εἶναι ἡ ὁργάνωσις καὶ οἱ τύποι τῶν σχολείων, αἱ μέθοδοι τῆς διδασκαλίας, αἱ σχέσεις αὐτῆς πρὸς τὴν ὄλην ἀγωγὴν καὶ πρὸς τὴν διάπλασιν ἠθικοῦ χαρακτήρος κλπ.

Ἡ ἐπιστημονικὴ θεωρία τῆς διδασκαλίας, ἡ Διδακτικὴ, εἶναι ἀποκύημα τῆς ἐπιστημονικῆς κινήσεως τῶν νεωτέρων χρόνων, ἂν καὶ αἱ θεωρίαι τῆς ἐπιστήμης ταύτης δὲν ἔχουσιν ἀπόλυτον καὶ διὰ παντὸς ἰσχύουσαν ἀξίαν, οὔσαι σχετικαὶ καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὸν πολιτισμὸν ἐνὸς λαοῦ, πρὸς τὰς ἱστορικὰς του παραδόσεις κλπ. Ἐντεῦθεν ἡ θεωρία τῆς Διδακτικῆς συνδέεται στενῶς πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Διδακτικῆς καὶ τῆς Παιδαγωγικῆς γενικῶς, ὡς καὶ πρὸς τὴν ἱστορίαν τοῦ πολιτισμοῦ.

ΔΗΜ. Ν. ΜΩΡΑΪΤΗΣ, Καθηγητῆς

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΠΡΟΝΟΙΑ

ΤΟ ΥΠΑΙΘΡΟΝ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Είχε καταπλημμυρίσει τὰς κεντρικώτερας ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν μία κτυπητὴ διαφήμισις ἐνὸς ἐξοχικοῦ χαρτοπαικτικοῦ κέντρου. Ἐὰν ἐλήφθη μέριμνα διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν χαρτοπαικτικῶν κέντρων ἔξω τῶν πόλεων, εἶχον φροντίσει ἐνωρίτατα οἱ ἐνδιαφερόμενοι κερδοσκόποι νὰ ἐξουδετερώσωσι τὰς ἀποστολάς μὲ τὰ ἰδιαίτερα «δωρεὰν» πολυτελέστατα μεταφορικὰ μέσα, τὰ ὅποια εἶχον διαθέσει εἰς τὰ κεντρικώτερα μέρη τῆς πρωτευούσης. Ἀναφανδὸν λοιπὸν καλεῖται ὁ κόσμος ν' ἀπολαύσῃ τὰς συγκινήσεις ἐνὸς χαρτοπαιγνίου, διὰ νὰ ἐμφανισθῶν αὔριον καὶ μεθαύριον ἄλλαι διαφημίσεις τῶν ὑπολειφθέντων κέντρων τῆς τσαϊτύτης σπαταλῆς παντὸς ἔτι πολῦτιμον ἔχει ἡ οἰκογένεια ἡ ἑλληνική! Βεβαίως δὲν ὑπάρχει νόμος ἀπαγορευτῶν τὴν διαφήμισιν τῶν χαρτοπαιγνίων ἐφ' ἕσον διὰ νόμου ἔχει ἀναγνωρισθῆ ἡ ὑπαρξίς των, ἔστω καὶ διὰ τὴν τήρησιν τῶν προσχημάτων, μακρὰν τῶν πόλεων. Ἀλλὰ ποῦς δύναται νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι δὲν διερχόμεθα ὄντως μίαν κρίσιμον ἱστορικὴν περίοδον, ὅταν κατὰ τρόπον τοιοῦτον προστατεύονται (;) τὰ ἦθη τῆς κοινωνίας; Ἐσημειώθησαν ἤδη πολλὰ κρούσματα χαρτοπαιξίας ἀνηλίκων καὶ εἰς αὐτὰς ἔτι τὰς ἵπποδρομίας, τῶν ὁποίων οἱ θαμῶνες ἀρέσκονται νὰ χαρακτηρίζουν ἐκυτοῦς ἀπλῶς ὡς «φιλιππούς», μὲ τὴν ἐξουδετέρωσιν δὲ τῶν ἀποστάσεων καὶ μὲ τὴν εὐρυτάτην δικημίσιν τῶν ἐπισήμως ἀνεγνωρισμένων χαρτοπαικτικῶν κέντρων, τίποτε δὲν ὑπάρχει τὸ ὅποσον νὰ διδῆ εἰς τὴν νεολαίαν μας τὴν ἐντύπωσιν ὅτι πρόκειται περὶ πραγμάτων κατ' ἀνοχὴν ἀπλῶς διὰ τοὺς ἐνήλικας ἐπιτροπομένων, οἱ ὅποιοι ὑποτίθεται ὅτι δὲν διατρέχουν ἄμεσον τὸν κίνδυνον τῆς ψυχικῆς διαφθορᾶς, ἐφ' ἕσον δὲν θὰ ἔχωσιν ἤδη διαφθορῆν.

Οὐδεμία γωνία τῆς ἀττικῆς ἐξοχῆς ἔχει μείνει χωρὶς κέντρα διασκέδασης ἔπου δὲν κινδυνεύει μόνον τὸ θαλάντιον, ἀλλὰ καὶ ἡ αἰθὼς πολλὰκις καὶ αὐτὴ ἡ ἠθικὴ ὑπόστασις τῶν θαμῶνων. Ὅ,τι δύναται νὰ εἶναι ἀφορμὴ ἐνισχύσεως τοῦ ὀργανισμοῦ καὶ ἐξυψώσεως τοῦ πνεύματος, ἡ ὥραία φύσις ἡ ἑλληνικὴ μὲ τὸ ἄρωμα τῆς πεύκης καὶ μὲ τὸ βάλσαμον τῆς θαλάσσης, κινδυνεύει νὰ εἶναι διὰ τοὺς περισσοτέρους κέντρον ἀχαλινώτου ἐκδηλώσεως τῆς μᾶλλον κτηνώδους ἀναιδείας, καὶ μία ἐκδρομὴ δὲν ἀποτελεῖ δι' αὐτοὺς παρὰ ἀφορμὴν ἀπωλείας δυνάμεων ἐν κραιπάλῃ καὶ ἀκολασίᾳ, ἡ ἑποία ἀποτελεῖ τὴν μεγαλειέταν ὕβριν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς οὕτω κληθείσης «φυσιολατρίας».

Τὸ νὰ ὀμιλήσῃ τις ἀπλῶς ἐναντίον τῶν ἀσχημιῶν τούτων οὐδὲν ὀλίγον συντελεῖ εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἐξ αὐτῶν κοινωνικῶν κακῶν. Ὅ,τι ἐνδείκνυται εἶναι ἡ δημιουργία τῶν ἀντιρρόπων δυνάμεων, αἵτινες θὰ δυνήθωσι νὰ προσελκύσωσι τὴν νεολαίαν, καὶ εἰς τὴν

ἐποχὴν, τὴν ὁποίαν διερχόμεθα, νὰ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν τῆς πραγματικῆς ἀπολαύσεως τῆς φυσικῆς ζωῆς, τῆς πραγματικῆς ἐντροφήσεως εἰς τὰς φυσικὰς καλλονὰς, τῆς πραγματικῆς ἐνισχύσεως τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς τῶν νέων. Οἰαδήποτε ἀπαγορευτικὰ διατάξεις δὲν θὰ συντελέσωσι εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ καταστήσωσι ἰσχυρότερον καὶ μᾶλλον ἀναπόδραστον τὸν πειρασμὸν τοῦ ἀπηγορευμένου ἢ ἀσφαλεστέρα μέθοδος εἶναι νὰ ὀδηγήσῃ τις τὴν νεολαίαν εἰς τὸ νὰ ἀντιληφθῆ ἐμπράκτως ποῦ ὑπάρχει ἡ πραγματικὴ ἀπόλαυσις καὶ ἡ πραγματικὴ ὠφέλεια ἐκ τῆς ὑπαιθροῦ ζωῆς. Ἐν προκειμένῳ τὸν λόγον ἔχει καὶ πάλιν ἡ ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία, ἡ ὁποία ἐφρόντισε νὰ δημιουργήσῃ τοιαῦτα κέντρα ἐξοχικὰ καὶ πολλαπλασιάζει σὺν τῷ χρόνῳ τὰς προσπαθείας τῆς μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι ἀνταποκρίνεται εἰς ζωτικωτάτην ἀνάγκην κοινωνικὴν. Αἱ ἀπὸ ἐτῶν λειτουργοῦνται Παιδικαὶ Ἐξοχαὶ τοῦ Πατριωτικοῦ Ἰδρύματος Περιθάλψεως, ἡ «Κατασκήνωσις τοῦ Πηλίου» τῆς «Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος τῶν Νέων» τῆς Ἑλλάδος, ἡ «Κατασκήνωσις τῆς Βάρκιζας» τῆς «Χριστιαν. Ἀδελφότητος τῶν Νέων» Ἀθηνῶν, ἡ «Κατασκήνωσις τοῦ Μεγάλου Πεύκου» τῆς Χριστιανικῆς Ἐνώσεως τῶν Νεανίδων Ἀθηνῶν, ἡ ἐν Βουλιαγμένῃ ἐξοχῇ τῶν τροφίμων τοῦ «Ἀσύλου τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου», αὐτὸ τὸ ἐν Βουλιαγμένῃ «Ἐκκλησιαστικὸν Ὀρφανοτροφεῖον», αἱ ἑθνήσια κατασκηνώσεις τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζηκωνστα καὶ αἱ κατασκηνώσεις τῶν Ὀρφανοτροφείων τῆς «Περιθάλψεως Ἐγγύς Ἀνατολῆς», εἶναι κέντρα ἐξοχικὰ διὰ τὴν παιδικὴν καὶ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν, τὰ ὅποια ἀποτελοῦσι πρότυπα ἄξια εὐρυτέρας μιμήσεως καὶ πρὸ παντὸς ἐπεκτάσεως συστηματικώτερας. Αἱ δὲ τακτικαὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν καὶ μορφωτικῶν σωματείων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ θέρους ἐκδρομαὶ ἀναπληροῦσιν ἐν τινι μέτρῳ τὴν ἑλλειψιν συστηματικώτερας ὑπαιθροῦ τῆς νεολαίας μας ζωῆς.

Ἀλλὰ δὲν ὑπάρχει γωνία ἐξοχικὴ εἰς τὴν ὁποίαν νὰ δύναται ἀνέτως νὰ ἐργασθῆ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης ἡ πρωτοβουλία ἡ ἰδιωτικὴ. Οἱ βανδαλισμοὶ τῆς κερδοσκοπίας καὶ ἡ ἑλλειψὶς παντὸς πρὸς τὴν κοινὴν ὠφέλειαν σεβασμοῦ ἔχουν καταστήσει πολὺ δύσκολον καὶ ἐν τισιν ὀδυνηρὰν τὴν θέσιν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἀναλαμβάνουν νὰ ὀδηγήσωσι τὴν νεολαίαν εἰς τὸ ὑπαιθρον, τὸ ὅποσον ἔχει γίνεαι κέντρον τῆς μᾶλλον ἀχαλινώτου αἰσχροκερδείας καὶ θέατρον τῆς μᾶλλον ἀηδοῦς ἐπιδείξεως παντὸς ἔτι χυδαίου δύναται νὰ παρουσιάσῃ ἡ μέθη, ἡ ἀφροσύνη καὶ ἡ ἑλλειψὶς τοῦ στοιχειώδους σεβασμοῦ πρὸς ἑαυτὸν.

Νὰ ἐλπίσωμεν ἡμέρας καλλιτέρας;

Ε. Γ. Μ.

ΑΝΑ ΤΟΝ ΤΥΠΟΝ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ὀφροῦτου ληστολογικῆς φλυαρίας τοῦ τύπου κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ «Ἐστία», ἐρημνεύουσα τὸ γενικὸν αἰσθημα ἀγανακτήσεως διὰ τὴν κατάστασιν ταύτην, γράφει σὺν ἄλλοις : «Καὶ κατεχόμεθα ἀπὸ εὐλοκρινῆ ἔντροπὴν, διότι ὁ ἀθηναϊκὸς τύπος, πλὴν δύο ἢ τριῶν ἐξαιρέσεων, γίνεται οἷτω εἰς ἕκ τῶν κυριωτέρων συντελεστικῶν τῆς διατηρήσεως καὶ τῆς διαδόσεως τοῦ ληστροικῶ πνεύματος».

— Ἐν τῷ King's College τοῦ Λονδίνου ἐγένετο πρῶτος ἡ τετάρτη ἐτησίαι «διάλεξις τῆς Νικαίας», θεσμοθετηθεῖσα ἐν τῇ ἀγγλικῇ πρωτεύουσῃ εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς 1600ῆς ἐπετηρίδος τῆς Α' ἐν Νικαίᾳ Οἴκου. Συνόδου, οὗτινος αὐτοπροσώπως εἶχον μετὰσχει οἱ Πατριάρχαι Ἀλεξανδρείας καὶ Ἱεροσολύμων. Ὁ ὁμιλητὴς ἐπίσκοπος Gloucester ἀνέπτυξε πρὸς τὴν συνάθροισιν, ἣς προήδρευεν ὁ ἀρχιεπ. Καντερβουρίας λόρδος Davidson, τὸ θέμα «ἡ ἐνότις καὶ αἱ διαιρέσεις τῆς Χριστιανωσύνης». Παρῆσαν καὶ ἱκανοὶ ὀρθόδοξοι κληρικοί, Ἕλληνες, ρῶσοι καὶ βούλγαροι. Ὁ ρήτωρ ἀνέπτυξε τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τοῦ διατάγματος τοῦ Μιλάνου, τὴν ἐπακολουθήσανσαν πικρὴν εἰσορῆν ἔθνων εἰς τὸν Χριστιανισμόν, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἄρειον, συνεπεῖα τῆς διδασκαλίας τοῦ ὁποίου προεκλήθη ἡ σύγκλησις τῆς Α' Οἴκου. Συνόδου. Τὸν λόγον ἔλαβε καὶ ὁ Dr Headlam ἀναπτύξας πόσον θεμελιώδης εἶνε διὰ τὸν Χριστιανισμόν ἡ διδασκαλία, ἣτις προεκλήθη ἐκ τῆς ἀρειανικῆς αἰρέσεως. Μεταξὺ ἄλλων ἐτονίσθη πόσον ἐπιπολαία εἶνε ἡ κριτικὴ ἱστορικῶν τιῶν ἀποδότων τὴν διαίρεσιν τῆς Χριστιανωσύνης εἰς μίαν δίφθογον πῶς ἡ («ὁμοιοσύσις») μεταγενεστέρα προσθήκη «καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ» εἶνε ἀδικαιολόγητος, καίτοι δὲ θεολογικῶς δύναται νὰ δικαιολογηθῆ ἢ τε τῶν ἀνατολικῶν καὶ ἢ τῶν δυτικῶν ἐκδοχῆ, ἀλλ' ὅμως ἡ προσθήκη ἐγένετο ὅπως τυχαίως καὶ οὐδὲν φέρει κῆρος· ὅτι τὸ Σῦμβολον εἶνε τὸ μόνον ὀριστικὸν αὐθεντικὸν μνημεῖον τῆς ὅλης Ἐκκλησίας καὶ δεόν νὰ τυγχάνῃ σεβασμοῦ· ὅτι πολλὰ τῶν χριστιανικῶν ἀνωμαλιῶν προέκυψαν ἐκ τῆς μὴ τηρήσεως τοῦ κανόνος τοῦ ἀναλλοιώτου τοῦ Σῦμβολου· ὅτι αἱ δογματικαὶ ἡμῶν διαφοραὶ εἶνε σύμβολα ἠχορισμοῦ, πολλὰ ἐξ αὐτῶν εἶνε κακῶς ἐκπεφρασμένα, πολλὰ ἀπηρχαιωμένα καὶ οὐχὶ ἀναγκαῖα· ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ μέλλοντος ὀφείλει σαφῶς καὶ μάλλον καθωρισμένως νὰ διατυπώσῃ τὴν πίστιν τῆς δι' ὄρων μὴ ἐπιδεχομένων παρερμηνείας· ὅτι ὅμως ὡς πρὸς τὸ Σῦμβολον πᾶσα ἀπόπειρα ἀνασυντάξεως αὐτοῦ δεόν νὰ ἐγκαταλειφθῆ, διότι ἀποτελεῖ τὴν μόνην βᾶσιν τῆς ἐνότιτος, προσετέθη δὲ ὅτι ὅ,τι δεχόμεθα δὲν εἶνε τὸ Σῦμβολον, ἀλλ' ἡ πίστις, ἣν τοῦτο δέχεται καὶ ἐκφράζει. «Οὐδὲν ἀνθρώπινον κείμενον δύναται νὰ εἶνε ἐπαρκές. Ἡ θεία Ἀποκάλυψις εἶνε πολὺ βαθυτέρα πάσης διατυπώσεώς ἡς».

— Εἰς τὸ Καρχιὲ τζαμί τῆς Κων. πόλεως ἀνεκαλύφθη ἐπ' ἐσχάτων ψηφιδωτὸν μεγάλης ἀξίας ἐπὶ τοῦ ἀνωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ νάρθηκος τοῖχου, παριστῶν τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου. Τὰ πρόσωπα τῆς εἰκόνας εἶνε φιλοτεχνημένα μετ' ἐξαιρετικῆς προσοχῆς καὶ λεπτότητος.

— Ἐπὶ τῇ τραπέζῃ εἰδῆσαι ὅτι πατὴρ διὰ νὰ τιμωρήσῃ τὸν υἱὸν του, περιέβρεξεν αὐτὸν διὰ πετρελαίου καὶ

ἔβαλεν εἶτα πῦρ, ὁ κ. Π. Νιρβάνας ἐν χρονογραφίματι αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Πατρικὴ ἐξουσία», περὶ ἀφαιρέσεως τῆς πατρικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τοιούτων κακοποιῶν γονέων πραγματευθεῖς, ἔγραψε, σὺν ἄλλοις καὶ τὸ ἑξῆς : «Τὸ ἰδεῶδες μάλιστα-ιδεῶδες ἀπραγματοποιήτων, βεβαίως, ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας—θὰ ἦτο νὰ ἀφαιρῆται ἡ πατρικὴ ἐξουσία, ὄχι μόνον ἀπὸ τοῦς γονεῖς, ποὺ γίνονται ἐπικίνδυνοι εἰς τὴν ζωὴν τῶν τέκνων των, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἐκείνους ἀκόμη, ποὺ ἀσχοῦν καθε εἶδος ἐπιβλαβῆ ἐπιρροὴν ἐπ' αὐτῶν, ὀλικῆς ἢ ἠθικῆς φύσεως. Διότι εἶνε πασίγνωστον, ὅτι ἡ πατρικὴ ἐξουσία, ὅπως ἀσκεῖται σήμερον, δὲν ἀναγνωρίζει κανένα ὄρον εἰς τὴν δικαιοδοσίαν της. Ἐντύχως, οἱ πατέρες ποὺ σκοτίζουν μὲ ὅλα τὰ μαρτύρια τῆς Ἱερῆς Ἐξετάσεως—ἴδε καὶ τὸν προχθεσινόν—τὰ παιδιὰ των, γὰ νὰ τὰ σωφρονίσουν, εἶνε σπάνιοι. Δυστυχῶς, ὅμως, οἱ πατέρες, ποὺ δημιουργοῦν ἀπὸ τὰ παιδιὰ τους, χωρὶς κανέναν νὰ ἔχη τὸ δικαίωμα νὰ ἐπέμβῃ στὸ παιδαγωγικὸν τους ἔργον, κακοποιούς, ἀνηθικούς, διεφθαρμένους καὶ ὄλων τῶν εἰδῶν τοῦς ἀνεπιθυμήτους τύπους—χωρὶς νὰ ὑπολογίσῃ κανεὶς τὸν ἀνεπιτόδιον ῥόλον τῶν φρικτῶν κληρονομιῶν—εἶνε ἀμέτροτοι. Καὶ ἡ πατρικὴ ἐξουσία ἐξακολουθεῖ, θεῖα (!) δικαίωματι, τὸ δικτατορικὸν της ἔργον. Βασιλεῖς ἔπασαν, τύραννοι ἔπασαν, δικτάτορες ἔπασαν, ὁ πατέρας—τύραννος μένει.»

— Ταξειδιώτης ἀφηγεῖται ἐν τῇ «Semaine Religieuse» ὅτι κατὰ τὴν ἐν Ἀσίουτ τῆς Ἄνω Αἰγύπτου διατριβὴν του παρεστὴ εἰς ἐγγείρησιν ἐν τῷ νοσοκομείῳ τῆς ἐκεῖ ἱεραποστολῆς, ὅταν δὲ πάντα ἡτοιμάσθησαν καὶ ἐπρόκειτο νὰ δοθῆ τὸ χλωροφόρμιον, ὁ χειρουργὸς προσευχηθεὶς ἐζήτησε παρὰ τοῦ Θεοῦ νὰ τῷ παράσῃ εὐστάθειαν καὶ ἀσφάλειαν χειρὸς καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ τὰς δυνάμεις τοῦ ἀσθενοῦς. Οἱ βοηθοὶ ἀπήντησαν «Ἀμήν», τὸ αὐτὸ δ' εἶπε καὶ ὁ ἐπὶ τῆς χειρουργικῆς τραπέζης ἀνακεκλημένος ἀσθενής.

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ ἀναφέρεται ὅτι κατὰ τὰ ἐγκαίνια χειρουργικῆς αἰθούσης ἐν τῇ γερμανικῇ πόλει Würzburg ὁ καθηγητὴς τῆς χειρουργικῆς Dr Schoenborn εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἀκόλουθα : «Εἶθε πᾶς εἰσερχόμενος ἐνταῦθα ἀσθενής νὰ φέρῃ μαζί του τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐλπίδα ὅτι ὁ Θεὸς τῆς χάριτος καὶ τῆς συμπαιθείας δύναται νὰ τὸν θεραπεύσῃ καὶ θὰ τὸν θεραπεύῃ ἀπὸ ὅ,τι ὑποφέρει. Εἶθε πᾶς χειρουργὸς ὅστις θὰ κρατήσῃ τὸ μαχαίριδόν του νὰ δύναται νὰ προβαίῃ εἰς τὴν ἐγγείρησιν μὲ πλήρη συναίσθησιν τῆς βαρείας εὐθύνης του. Καὶ ἐὰν ἔχη τὴν εὐτυχίαν νὰ δέχῃται εὐχαριστίας ἐκ μέρους θεραπευθέντος ὑπ' αὐτοῦ ἀσθενοῦς, νὰ δύναται νὰ ἀπαντήσῃ : τὸ ἐγνώριζα· ὁ Θεὸς τὸν ἐθεράπευσε.»

— Ὁ G. Robinson γράφων ἐν τῇ «Dublin Review» (Ἰαν. 1929) περὶ τῶν προσπαθειῶν τῆς Ρώμης περὶ ἐνώσεως μετ' αὐτῆς τῶν δισταμένων Ἐκκλησιῶν, μετὰ λύπων σημειοῖ ὡς ἐν τῶν μεγίστων πρὸς ἐπίτευξιν κωλυμάτων τὴν ὑπερφίαλον στάσιν πολλῶν λατίνων κληρικῶν ἀπέναντι τῶν ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ἐκλαμβάνουσι κατωτέρας τῆς ἰδικῆς των καὶ μόλις ὑπ' αὐτῆς ἀνεκτίας. Ἡ ἀληθὴς ἰδέα τῆς Ἐκκλησίας εἶνε, κατὰ τὸν συγγραφέα, ἡ ἰσότης τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ Ἐκκλησιῶν πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν. «Παρ' ἡμῶν τῶν δυτικῶν ἐξαρεῖται ἡ ταχεῖα πραγματοποιήσις τῆς ἐνώσεως· ἡ δ' εὐμενὴς θέλησις δύναται νὰ ἐπιδειχθῆ μόνον δι' ἀμοιβαίας συνεν-

ἐκ τῆς μελέτης Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ἐννοησώμεν τὸ πολυσύνθετον αὐτὸ ζῶμα, οἷον εἶνε ἡ Ἄνατολίη, ἡ θεολογία τῆς, τὰ ἦθη καὶ τὰ ἔθιμά τῆς, ἡ λειτουργία τῆς, ἀπλῶς διὰ τῆς διαισθήσεως. Ὀφείλομεν νὰ τὴν σπουδάζωμεν μέχρις οὗ μὴδὲ ἴχνοσ περιφρονησεσ ἀπομείνη εἰς τὰς διανοίας μας, ἀλλὰ μόνον βαθῆς θαυμασμός».

— Μεταξὺ τῶν ἔργων, αἵτινα ἐξεδόθησαν ἐπ' ἐσχάτων ἐν Δύσει ἐν σχέσει πρὸς τὴν «ἐπιστροφὴν» τῶν «χρισματιζῶν» τῆς Ἄνατολῆς πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν κληρίαν, ἄξιον ἰδίως σημειώσεως εἶνε τὸ τοῦ Α. Christitch ἀναδημοσιευθὲν καὶ ἐν τῷ λονδινίῳ λατινικῷ περιοδικῷ The Tablet ὑπὸ τὸν τίτλον «Κατεστραμμένα γέφυρα τῆς Ἄνατολῆς». Ὁ σ. γράφει σὺν ἄλλοις: «Οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ εἶνε πνευματικῶς λίαν ἐγγύς πρὸς ἡμᾶς. Διετήρησαν πραγματικὴν ἱερωσύνην καὶ τὰ ἐπτὰ μυστήρια, ἔχουσι δὲ ὀρθὴν δόξαν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὀρατῆς ἐνόητος ἰδρυμένης ὑπὸ τοῦ θεοῦ Ἰδρυτοῦ... Δὲν ἀπομένει παρὰ νὰ δειχθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ πρὸς τὸν Πέτρον ἄγουσα· πολὺ ὀλίγοσ κόποσ ἀπαιτεῖται διὰ νὰ διδαχθῆ εἰς πιστευῶν ὀρθόδοξοσ χριστιανός...».

— Ὀλιγώτερον εὐνοϊκῶσ ἀποφαίνεται περὶ τῆς ὀρθόδοξου Ῥωμανικῆς Ἐκκλησίας ὁ αἰδεσ. I. Honoré ἐν τῇ «Nouvelle Revue Théologique» (Ἰαν. 1929) ὑπὸ τίτλον «une Eglise servante de l'Etat» («Μία Ἐκκλησία δούλη τοῦ Κράτους»). «Ἡ Ἐκκλησία αὕτη—λέγει ὁ σ.—χαρίζε εἰς τὸν ὑπὸ τοῦ κράτους σφετερισμὸν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας, ἐχειροτέρευσε καὶ θρησκευτικῶσ καὶ ἠθικῶσ, κατήντησε δὲ εἰς ἀξιοθρήνητον κατὰστασιν. Ἐξέλιπον ᾧ πιστις καὶ ὁ ζῆλοσ, αἵτινα θὰ ἠδύναντο νὰ τὴν καθοδηγήσουσ εἰς τὴν Ρώμην· ἡ φοίτησις εἰς τοὺς ναοὺσ καὶ ἡ προσέλευσις εἰς τὴν θεῖαν μετάληψιν παρημελήθησαν· τὸ διαζύγιον κάμνει θραῦσιν καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς τάξεισ τοῦ κλήρου...»

— Ἡ γνωστὴ φασιστικὴ ἰταλικὴ ἐφημερίσ «Ἱμπέρο» ἀναγγέλλει, ὅτι ὁ διευθυντῆσ τοῦ θὰ ἐκδόσῃ προσεχῶσ βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀκλιρικαλισμός», ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ περιλάβῃ ὅσα ἄρθρα ἐδημοσίευσεσ ἐπὶ τῆς συμφυλιώσεως φασισμοῦ καὶ Βατικανοῦ. Εἰς τὸν πρόλογόν του θὰ τονίξῃ ὅτι ὁ παλαιός κληρικαλισμός, προδίδων τὸ πνεῦμα τῶν συμφωνιῶν τοῦ Λυττερανοῦ, ἀπεπειράθη καὶ ἀποπειρᾶται νὰ ἐγειρῇ πάλιν τὴν κεφαλὴν του. Κατ' αὐτοῦ, ὁμοσ,—συνεχίζει—ἡμεῖσ δὲν θέλωμεν νὰ ἀντιτάξωμεν τὸν παλαιὸν ἀντικληρικαλισμὸν, ὁ ὁποίος ἀποτελεῖτο ἀπὸ τοὺς μασσόνουσ, τοὺς ἀναρχικοὺσ κλπ., ἀλλὰ τὸν «Ἀκλιρικαλισμὸν», ὅστις εἶνε ἀντιμασσωνικός, ἀντισοσιαλιστικός, καθολικός καὶ μοναρχικός».

— Ἡ ὀμοσπονδία τῶν προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀνέλαβεν ἐνεργὸν ἀγῶνα πρὸς ἀποκατάστασιν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου, ὅστις τόσον ἀπειλεῖται ἐπ' ἐσχάτων ὑπὸ τῆς εὐκολίας μεθ' ἧσ τὰ δικαστήρια πολιτειῶν τινῶν τῆς Ἀμερικῆς παρέχουσι τὸ διαζύγιον. Τὸ συμβούλιον τῆς ὀμοσπονδίας ὄρισεν «Ἐπιτροπὴν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενειακῆς ἐστίας» (Comm. mittee on Marriage and Home), ἡ ὁποία, ὀποτελουμένη ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀνηκόντων εἰς διαφόρουσ ἐκκλησιαστικὰσ κοινότητες, ἠρξάτο μετὸ ζήλου τοῦ ἔργου. Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἠδὴ ἀνεκοίνωσεσ ὅτι λίαν προσεχῶσ θὰ ἐκδώσῃ σειρὰν μελετῶν καὶ πρακτικῶν ὀδηγιῶν ἀφορωσῶν εἰς τὴν ἀγωγὴν τῆς νεολαίας ἐν σχέσει πρὸς τὰ τοῦ γάμου ζητήματα, εἰς

ΚΥΡΙΑΚΟΔΡΟΜΙΟΝ

Ἑβραιο-ρομαϊκά	Κυριακαὶ Ἑβραϊκῶν	Κυριακαὶ Ἀποστόλων	Ἑβραϊκά	Ἑλληνικά
ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ	6 Κυρ. Γ' Λουκᾶ	Κυρ. ΙΕ' > Ἀγ. Πατέρων	Δ'	πλ.α βαρὺ
	13 Κυρ. Δ' Λουκᾶ (Ἀγ. Πατέρων)			
	20 > Γ' Λουκᾶ	τῶν Ἀγ. τῆς ἡμέρ.	Ζ'	πλ.δ
	27 > Ζ' Λουκᾶ	ΙΘ'	Ζ'	α'

τὴν προστασίαν τοῦ γάμου, τὸν περιορισμὸν τῶν γεννήσεων, τὰ δικαιώματα τῶν τέκνων, τὰς ἀτυχεῖσ συζυγιάσ ἐνώσεισ, τὰ προβλήματα τὰ προκύπτουτα ἐκ τοῦ διαζυγίου κλ. Πρὸ τῆς ἐνάφεωσ ὁμοσ τῶν δημοσιευμάτων τούτων ἡ ἐπιτροπὴ προέβη εἰς τὴν δημοσίευσίν προκαταρκτικοῦ ὑπομνήματος ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὰ ἰδανικά τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ ἔγγαμου βίου» (Ideals of Love and Marriage), τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον ἐξαίρετα ὡσ τόσον θαυμασίον, ὅστε ὁ θρησκευτικός τύποσ εὐχεται νὰ μεταφρασθῆ ἵνα δύνανται νὰ τὸ χρησιμοποιώσιν οἱ ἱερεῖσ καὶ πάντεσ ὅσοι ἀσχολοῦνται περὶ τὰ ἔργα τοῦ χριστιανικοῦ κοινωνισμοῦ, καὶ νὰ ἀναπαραχθῶσιν εὐρεῖται αὐτοῦ περιλήψεισ εἰς τὰς στήλασ τοῦ διὰ τὴν νεότητα προωρισμένου περιοδικοῦ τύπου.

Ἰδοῦ τινα τῶν συμπερασμάτων τοῦ ἐν λόγῳ ὑπομνήματος :

Πρῶτον, ἡ Ἐκκλησία ἀνάγκη νὰ χρησιμοποιήσῃ ὀλόκληρον αὐτῆσ τὴν ἐπιτροπὴν πρὸς ἀνύψωσιν τοῦ χριστιανικοῦ ἰδεώδουσ τοῦ γάμου· νὰ περιβάλλῃ αὐτὸν δι' ὅλων τῶν δυνατῶν θρησκευτικῶν κυρῶσεων· νὰ ἐπιμένῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν καθηκόντων τὰ ὁποία συνεπάγεται ὁ γάμοσ, καὶ τῶν συναφῶν πρὸς αὐτὸν δυσκολιῶν· νὰ ἀναπτύσῃ παρὰ τοῖσ νέοισ σταθερότητα θελήσεωσ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν δυσκολιῶν τούτων. Δεύτερον, ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ διακηρύξῃ ἀποκαλύπτωσ ὅτι ὁ ἔγγαμοσ βίοσ εἶνε ἡ μόνη μορφή τῆς ἱκανοποιήσεωσ τῶν ἀναγκῶν τοῦ φύλου καὶ τῆς κοινῆσ συμβιώσεωσ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὰ δύο φύλα. Τρίτον, ἡ Ἐκκλησία νὰ δηλώσῃ ὅτι τὸ διαζύγιον, καὶ ὁσάκισ ἐτι καθίσταται ὑπ' αὐτῆσ ἀποδεκτόν, ἀποτελεῖ μίαν ἀποτινχίαν καὶ διστύχημα τραγικὸν καὶ ταπεινωτικόν. Καί, τελευταίον, ἡ Ἐκκλησία δέον νὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τοῦ δικαιώματος τῶν τέκνων νὰ ἔχουσ μίαν «ἐστίαν οἰκογενειακὴν».

Τὸ ὑπόμνημα ἐφιστᾶ ἐπ' ἴσησ τὴν προσοχὴν τῶν ἱερέων εἰς τὴν εὐκολίαν μεθ' ἧσ εὐλογοῦσι γαμηλίουσ ἐνώσεισ καθ' ἧσ ὁ ἔτεροσ τῶν νεονύμφων εἶνε ἠδὴ διεξυγμένος·

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Τὰ ἐν Παλαιστίνῃ.

Μετὰ φρίκης ὁ κόσμοσ ἐπληροφορεῖτο πρὸ τινοσ τὰ ἐν Παλαιστίνῃ συμβαῖτα μεταξὺ Ἰουδαίων καὶ μουσουλμάνων ἔκτροπα, συνεπεία τῶν ὁποίων ἐθανατώθησαν τόσοι ἄνθρωποι. Ἀνέκαθεν ὁ φανατισμός ἀμφοτέρων τούτων τῶν ἐν Παλαιστίνῃ φυλῶν ἦτο ὀξύς· ἀφ' ἧσ ὁμοσ ἡ Ἀγγλία ὑπεσχέθη νὰ δημιουργήσῃ ἐν τῇ χώρᾳ ἑθνικὴν τῶν Ἰουδαίων ἐστίαν, οἱ μουσουλμᾶνοι ἠθαγενεῖσ ἰσόπτωσ εἶχον πρὸς τὸ

ἑβραϊκὸν στοιχεῖον, μετὰ δυσμενείας· δὲ παρηκολούθουν τὴν δρᾶσιν τῆς σιωνιστικῆς κινήσεως, δι' ἧς διευκολύνεται ἢ δι' ἐποικισμοῦ Ἰουδαϊκῶν πληθυσμῶν πύκνωσις τοῦ ἐν Παλαιστίνῃ Ἰουδαϊκοῦ στοιχείου. Οὐδόλως ἄρα τυγχάνει ἐκπληκτικὴ ἢ ἔκρηξις τῶν ταραχῶν, δι' ἣν ἐκαραδοκεῖτο εὐλογοφανῆς ἀφορμὴ. Ἡ ἀφορμὴ ἐδόθη, ὡς γνωστὸν, ἐκ διαφορᾶς περὶ τὸ τέλος τῶν θρήνων, εἰς ὠρισμένον μέρος τοῦ ὁποίου οἱ ἑβραῖοι τῆς Ἱερουσαλήμ συνερχόμενοι κατὰ Παρασκευὴν κλαίουσι τὴν ἀπώλειαν τῆς βασιλείας αὐτῶν, τοῦ ναοῦ καὶ τῆς ἱερᾶς πόλεως, ἄδοντες καταλλήλους ψαλμοὺς καὶ τύπτοντες ἢ εῤεΐδοντες κατὰ πρόσωπον τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν μεγάλων τοῦ τείχους τῆς πόλεως λίθων. Ἐἴτε ἐκ προκλητικότητος τῶν Ἑβραίων, εἴτε ἐξ ὑπαιτιότητος τῶν Ἰθαγενῶν μουσουλμάνων προήλθον αἱ ἄγριαι σφαγαί, εἴνε εἰς ἄκρον θλιβερὸν ὅτι ἡ φερόνυμος τῆς εἰρήνης Ἁγία Πόλις ἐγένετο θέατρον τοιοῦτων κακουργημάτων.

Τὰ σχόλια.

«Μετ' αἰσθήματος φρίκης βλέπομεν συμβᾶσαν ὑπὸ τὴν ἀγγλικὴν διοίκησιν σκηρὴν βιαιότητος εἰς ἓνα τῶν ἱερωτέρων τόπων τοῦ Ἰσραήλ, ἡ ὁποία νομίζομεν ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ προληφθῆ», ἔγραψεν ὁ διάσημος ἄγγλος ἐπίσκοπος τέως Ὁξφόρδης Dr Gore ἐν τοῖς «Times» τοῦ Λονδίνου. Οἱ δ' «Ἐκκλησιαστικοὶ Καιροὶ» τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης, σχολιάζοντες διὰ μακρῶν τὸ γεγονός, μετὰ πικρίας ἀποδίδουσιν εὐθύνας εἰς τὰς ἀγγλικὰς τῆς Παλαιστίνης ἀρχάς. «Εἶνε μάταιον—λέγουσι—νὰ συζητηθῆ σήμερον ἂν θὰ ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ δεχθῆ ἡ Μεγάλη Βρεττανία τὴν ἐπὶ τῆς Παλαιστίνης ἐντολήν. Ἐν εἶνε βέβαιον, ὅτι ἡ ἐντολή νῦν δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐγκαταλειφθῆ. Εἶνε ἀργὰ πολὺ νὰ ἐξετασθῆ ἂν ὁ Σιωνισμὸς εἶνε ἢ δὲν εἶνε μία πρακτικὴ καὶ εὐεργετικὴ φυλετικὴ κίνησις, τὴν ὁποίαν θὰ πρέπη νὰ ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ ὑποστηρίξῃ ὁ πεπολιτισμένος κόσμος, ἢ μήπως εἶνε μία καθαρὰ ἰδεολογία, προωρισμένη νὰ δυσχεραίνῃ ἐξ ὑπολογισμοῦ τὰς διεθνεῖς περιπλοκάς. Ἐπ' ἰσῆς ἄκαιρος εἶνε ἡ ἐπίκρισις τοῦ τρόπου τῆς Ἰουδαϊκῆς μεταναστεύσεως εἰς Ἁγίαν Γῆν. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ βρεττανικὴ κυβέρνησις ἔχει ἀποδεχθῆ τὴν ἐντολήν, καὶ ὑποσχέθη νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν πολιτικὴν τῆς Ἰουδαϊκῆς ἐθνικῆς ἐστίας. Μεγάλαι χρηματικὰ κεφάλαια διετέθησαν ἐν Παλαιστίνῃ, χιλιάδες δὲ Ἰουδαίων ἐπέστρεψαν εἰς τὴν χώραν τῶν πατέρων των βασιζόμενοι ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως προστασίας τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας των. Ἡ προστασία αὕτη ἀπέτυχε. Ἰουδαῖοι ἐσφάγησαν μετὰ ψυχραιμίας, τὸ δὲ ξίφος τῶν καταστροφῶν ἔπεσε βαρύτερον ἐπὶ τῶν γηραιῶν Ἰου-

δαίων, οἵτινες γενικῶς ἢ ἀντέστησαν ἢ ἀδιαφόρως ἔχουσι πρὸς τὸν Σιωνισμὸν, παρὰ ἐπὶ τῶν μεταναστῶν, ὧν τὴν ἄφιξιν βαρέως φέρει ὁ μουσουλμανικὸς λαός». Οἱ «Church Times» ἐπιρρίπτοντες τὴν εὐθύνην ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς διοικήσεως τῆς Παλαιστίνης, ἀποδειχθεῖσης, κατ' αὐτοὺς, ἀνεπαρκούς νὰ προλάβῃ τὰ γεγονότα ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ Ὑπάτου Ἀρμοστοῦ εὐρισκομένοι ἐν ἀδείᾳ, φρονοῦσιν ὅτι ἡ κατηγορία ὅτι οἱ Ἑβραῖοι κατεπάτησαν δικαιώματα τῶν μουσουλμάνων ὡς πρὸς τὸ τεῖχος τῶν θρήνων ἀπο-ελεῖ τὴν μᾶλλον ἀδύνατον πρόφασιν τῶν τερατοουργηθέντων ἐν Χεβρών, Ἰόππῃ καὶ Χαΐφῃ. Ἀπ' ἐναντίας διαπιστοῦσιν ὅτι ἀπὸ τινος χρόνου οἱ μουσουλμᾶνοι κατέστησαν ἐσκεμμένως προκλητικοὶ καὶ ὑβριστικοί. Ἀναμφίβολον ὅμως εἶνε—προσθέτουσιν—ὅτι καὶ μερῖς τῶν ἑβραίων ὑπῆρξεν ἐπ' ἰσῆς προκλητικὴ καὶ αὐνυτος. Πάντως ὅμως εἶνε ἀσυγχώρητος πᾶσα ἀγριότης, ἥτις ἔτι μᾶλλον ἀποκρουστικὴ ἀποβαίνει ὅταν ἐκδηλοῦται ἐν τῇ πόλει ἡ ὁποία διὰ τοὺς χριστιανούς εἶνε ὁ ἱερώτερος ἐπὶ τῆς γῆς τόπος. Ὡς τὸ μόνον παρηγοροῦν δὲ ἐν τῇ περιπλοκῇ ταύτῃ λογίζεται ἡ οὐδὲ κατ' ἐλάχιστον ἀνάμιξις τῶν ὁμοφύλων τοῖς μουσουλμάνοις χριστιανῶν Ἰθαγενῶν, οἵτινες εἶνε καὶ ἀπείρως προοδευτικώτεροι αὐτῶν καὶ μᾶλλον εὐάγωγοι. Ἡ ὑπὸ τῶν ἐκ Παλαιστίνης εἰδήσεων μνεῖα τῆς παρουσίας Δρούσων παρὰ τὴν Ἱερουσαλήμ προσελθόντων ἀπὸ βορρᾶ καὶ ἀράβων ἐπιδρομῶν ἐκ τῆς ὑπεριορδανίας εἰς Παλαιστίνην ἀποτελοῦσιν ἐνδείξεις ὅτι αἱ κατὰ τῶν ἑβραίων ἐπιθέσεις ἀποτελοῦσιν ἀπλῶς τὰ προοίμια μιᾶς κινήσεως αὐτονομικῆς τῶν ἀράβων καὶ τῶν συρίων, ἥτις δύναται νὰ παράσχη πράγματα εἰς τὰς κυβερνήσεις τῆς Μ. Βρεττανίας καὶ τῆς Γαλλίας. Ὁ προμνημονευθεὶς ἄγγλος ἐπίσκοπος, ἀναφερόμενος εἰς ὅσα ἄλλοτε ὑπέφερον οἱ Ἑβραῖοι παρὰ τῶν χριστιανῶν, τῶν ὁποίων δύναται νὰ γένηται μνεῖα μόνον μετ' αἰσχύνης, φρονεῖ, ὅτι, καίτοι τῶν γεγονότων τῆς Παλαιστίνης αἴτιοι εἶνε οἱ μωαμεθανοί, ἀλλ' ὅμως πάλιν ἡ εὐθύνη ἐπιπίπτει ἐπὶ τὸν Χριστιανισμὸν, χωρὶς, βεβαίως, καὶ οἱ ἑβραῖοι νὰ ἐξαιρεθῶσι τῆς κατακρίσεως. Ἐὰν—λέγει ὁ σεβ. Gore—ὁ Χριστιανικὸς καὶ ὁ Ἰουδαϊκὸς κόσμος δὲν ἀντιπαρήρχοντο ἀδιάφοροι τὰς σφαγὰς τῶν Ἀρμενίων καὶ τὴν τελευταίαν σφαγὴν τῶν Ἑλλήνων τῆς Σμύρνης, καὶ εἰν τὰ γεγονότα ἐκεῖνα ἐλογίζοντο ὑπ' ἀμφοτέρων ὡς ἐγκλήματα, διὰ τὴν τιμωρίαν τῶν ὁποίων θὰ ἔπρεπε νὰ προκληθῆ ἡνωμένη σταυροφορία, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θὰ συνέβαινον αἱ ἐν Παλαιστίνῃ τελευταῖαι ἀγριότητες. Ἐὰν οἱ φανατικοὶ οὐριοὶ νομίζουσι ὅτι ἐπιτρέπονται καταστροφὰ καὶ δηρώσεις, πάντως θὰ βυβί-

ζωνται ἐπὶ τοῦ γεγονότος ὅτι διὰ τοιούτων ἀκριβῶς μεθόδων οἱ Τοῦρκοι ἐξερρίζωσαν τὸν Χριστιανισμόν ἐν τῇ Ἀρμενίᾳ καὶ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἑπτὰ Ἐκκλησιῶν.

Ἡ ἡώς.

Δέον νὰ ὁμολογηθῇ, ὅτι, μετὰ τὴν αἰσίαν εὐτυχῶς λύσειν τοῦ γοργίου τῆς Χάγης δεσμοῦ τῆς κατανομῆς τῶν πολεμικῶν ἐπανορθώσεων, ἡ περὶ συγκροτήτως μιᾶς πανευρωπαϊκῆς συνεννοήσεως πρότασις τοῦ πρωθυπουργοῦ τῆς Γαλλίας, ἡ ἀμέσως κατὰ τὴν ἐν Γενεύῃ συνέλευσιν τῆς Κοινωνίας τῶν Ἐθνῶν ἐπακολούθησασα, ἔχει σημασίαν κολλοσιαίαν οὐ μόνον ὡς πρὸς τὰς ὑφ' ἃς ἐγένετο περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ ἀπλῶς μόνον διότι ἐτόλμήθη νὰ διατυπωθῇ, καὶ διότι πάντες οἱ τοιαῦτα κράτη ἐν τῇ Κοινωνίᾳ τῶν Ἐθνῶν ἀντιπροσωπεύοντες ἀνέλαβον νὰ μελετήσωσι τὸ πρακτικῶς ἐφαρμοστὸν τοῦ σχεδίου τῆς ἐνώσεως ταύτης. Περὶ τῆς «Πανευρώπης» ἐλήφθη ἀφορμὴ καὶ ἄλλοτε νὰ γένηται λόγος ἀπὸ ταύτης τῆς στήλης. Ἄλλ' ἤδη ἀπὸ τῆς θεωρίας ἢ εἰς τὴν πράξιν μεταβάσις συνέβη πολὺ ταχύτερον ἢ ὅσον ὑπελογίζετο· μόνον δὲ τὸ ὅτι ἡ χθὲς ὑπὸ τῆς εἰρωνείας χαρακτηριζομένη ὡς οὐτοπία τοῦ χάρτου, ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ ὑπευθύνου πρωθυπουργοῦ μιᾶς τῶν ἰσχυροτέρων τοῦ κόσμου δυνάμεων ἀπηυθύνθη μὲ ὄλην τὴν δυνατὴν σοβαρότητα πρὸς ὀλόκληρον τὴν Εὐρώπην κατὰ τόσον ἐπίσημον τρόπον, παραμυθεὶ τὸν κόσμον ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰς ὡραίας στιγμὰς τῆς ἡοῦς μιᾶς εἰρήνης παγκοσμίου, τὴν ὁποίαν τὰ ἑκατομμύρια τοῦ μεταπολεμικοῦ κόσμου θωπεύουσιν ὡς ἡδὺ ὄνειρον.

Ληστολογία

Ἀπὸ πενταετίας ὄλης κείται νόμος ἐν τῇ ἑλληνικῇ δημοκρατίᾳ διαγορεύων τὰ ἀκόλουθα: «Τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως καὶ χρηματικῆς ποινῆς πᾶς ὅστις ὡς συγγραφεὺς ἢ ἐκδότης ἢ δημοσιογράφος δημοσιεύει, ἐκδίδει, ὡς καὶ ὅστις θέτει εἰς κυκλοφορίαν εἴτε αὐτοτελῶς εἴτε εἰς τμήματα συνολικῆς τινος ἐκδόσεως ἔντυπα, συγγράμματα, εἰκόνας, ἢ συμβολικὰς παραστάσεις, δι' ὧν ἐξαίρονται ὡς κατορθώματα ἢ ὀπωσδήποτε περιγράφονται ὁ βίος ἢ αἱ πράξεις ληστῶν, ἢ κλεπτῶν, ἢ ἄλλων ἐγκληματιῶν, εἴτε πραγματικῶν προσώπων, εἴτε φανταστικῶν κατὰ τρόπον ἀμέσως ἢ ἐμμέσως ἐπιβλαβῆ διὰ τὰς ἠθικὰς ἀντιλήψεις τοῦ κοινού, ἐξαιρουμένων τῶν φιλολογικῶν καὶ φιλοσοφικῶν ἔργων ἡμεδαπῶν ἢ ἀλλοδαπῶν ἀνεγνωρισμένης συγγραφικῆς ἀξίας». Ἐὰν ὁ νόμος οὗτος ἐτήρειτο, αἱ φυλακαὶ θὰ ἦσαν κατάμεστοι σήμερον ἐκ «δημοσιογράφων», «συγγραφέων» καὶ «ἐκδοτῶν», διότι ἀφ' ἧς ἐσημειώθη τὸ τελευταῖον παρὰ τὰ Τρίκκαλα ληστρι-

κὸν κροῦσμα, σύμπας σχεδὸν ὁ τύπος, δούς εἰς τὸ ἐγκλημα εὐρυτάτην δημοσιότητα διὰ περιγραφῶν καὶ ὕφους ἐξαρτικῶν τῶν πράξεων τῶν ληστῶν ὡς κατορθωμάτων καὶ δι' ἠρωοποιήσεως τῶν ἐγκληματιῶν, ἀκόμη ἐξακολουθεῖ καταφῶρος παραβαίνων τὸν νόμον. Καὶ ἡ μὲν συνετὴ καὶ ἠθικὴ δημοσιογραφία ἔρριξεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς φωνὴν ἀγανακτήσεως καὶ διαμαρτυρίας ἢ ἀπροκάλυπτος ὁμως καὶ ἀδεεστάτη μακρόστηλος καὶ πολὺστήλος συνέχισις τῆς ληστολογίας μαρτυρεῖ ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ ὑπάρχουν καὶ νόμοι ἀπλῶς διακοσμητικοὶ τῆς «Ἐφημ. τῆς Κυβερνήσεως», διὰ νὰ δημιουργηθῆι ἡ ἐντύπωσις ὅτι τὸ κράτος δὲν ἀνέχεται τὴν διὰ τῆς ληστρικῆς φιλολογίας συστηματικὴν ἐν τοῖς κόλποις τοῦ καλλιέργειαν ληστῶν.

Παραίτησις «Μεσίου».

Μεγάλῃ αἰσθησι εἰς τὰς τάξεις τῶν θεοσοφῶν. Ὁ ὑπὸ τῆς διαβολῆτος ἀρχηγοῦ τῆς θεοσοφικῆς αἱρέσεως πρὸ πολλοῦ ἀνακαλυφθεὶς καὶ χειροτονηθεὶς «Μεσσίας» καὶ ὡς τοιοῦτος γεραιρόμενος ὑπὸ ἑκατοντάδος χιλιάδων χασκάκων ὀπαδῶν τῆς Κρισαναμούρητη παρητήθη πανηγυρικῶς κατ' αὐτὰς τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἀξιώματος, καί, φρονίμως ποιῶν, ἀποδίδεται εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον. Ὁ ὡραῖος καὶ λεπτεπίλεπτος νεανίας, ὁ κομφὸς «γῆς τῶν ψυχῶν» τῶν μελῶν τοῦ τάγματος τοῦ «Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς», τοῦ ὁποίου τὴν διάλυσιν ἤδη κηρύττει ὁ μέχρι τοῦ νῦν ἐμψυχῶν καὶ συγκρατῶν αὐτὸ «Μεσσίας», ὁ «σωτὴρ τοῦ κόσμου» ὁ ταξειδεύων εἰς wagon-lits καὶ διαιτώμενος εἰς πολυτελεστάτας ἐπαύσεις, ὁ τὰς ἠθικὰς του διδαχὰς ἐκφωνῶν ραδιοφωνικῶς, ὁ ἀνὰ τοὺς μεγαλοπρεπεῖς κήπους περιπατῶν ἐν συνοδείᾳ εὐπρεπῶν γυναικῶν καὶ ἀρεσκομένος εἰς τὰ ἀφθόνως πρῶσφερόμενα γλυκύσματα τῆς εὐλαβείας τῶν ὀπαδῶν, ἀφαιρίζεται ἐκ τῆς σκηνῆς τῆς θεοσοφίας καὶ δύνει ὀπισθεν τοῦ «Ἀστέρος τῆς Ἀνατολῆς». Τὸ μέγα γεγονός σχολιάζεται εὐρέως ὑπὸ τοῦ παγκοσμίου τύπου, ἀποτελεῖ δὲ τὸ συνταρακτικὸν σύμβαμα τῶν ἀπανταχοῦ θεοσοφικῶν κύκλων, συμπεριλαμβανομένων πάντως καὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι θεοσοφούντων.

Συγχρονισμός.

Δημοσιογράφος διὰ μακρῶν πραγματευόμενος περὶ τῶν ἐν τινι προαστείῳ τῶν Ἀθηνῶν καταγωγείων καὶ ζωηρῶς συνηγορῶν ὑπὲρ τοῦ κλεισίματος αὐτῶν, ἵνα προλάβῃ πᾶσαν παρεξήγησιν σπεύδει νὰ δηλώσῃ ὅτι τὸ κλείσιμον αὐτὸ «ἀξιοῦμεν ὄχι ἀπὸ λογους ἐπιτετηδευμένης σεμνοτυφίας ἢ πουριτανισμοῦ παρακαίρου, ἀλλὰ ἀπὸ λογους προστασίας τῆς δημοσίας ὑγείας καὶ ἀπὸ μίαν ἀντίληψιν ἀνωτέρας κοινωνικῆς δικαιο-

σύνης ποὺ δὲν ἐπιτρέπει ἐμπόριον σαρκός». Εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἐπιστήμων ἱατρός, καὶ δὴ γυνὴ ἑλληνίς, διὰ σειρᾶς ἄρθρων προσεπάθησε νὰ ἀναπτύξῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἠθικὴ, ἀλλὰ μόνον ὑγιεινὴ, καὶ ὅτι ἡ ἠθικὴ δὲν εἶνε τίποτε ἄλλο παρὰ καθαρὰ ὑγιεινὴ, πῶς δημοσιογράφος, κρατῶν τὴν γραφίδα ὡς δάδα φωτὸς ἐν μέσῳ εἰκοστῶ αἰῶνι, καθ' ὃν ἀπὸ γυναικας ἱατροῦς φαίνεται στελλομένη ἡ ἠθικὴ εἰς περίπατον, πῶς—λέγομεν—διδάσκαλος, τοῦ σημερινοῦ κοινῷ δημοσιογράφου, νὰ φανῇ τόσον ὀπισθοδρομικός, ὥστε νὰ συστήσῃ τὴν καταδίωξιν τῶν καταγωγείων ἐκ λόγων ἠθικῆς! Θὰ ἐλογίζετο καθυστερημένος ὁ ἄνθρωπος!

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος συνήλθε τὴν μὲν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ἀπαξ, τὴν δὲ λήξασαν τρεῖς εἰς συνεδρίας, ἐξετάσασα διάφορα ζητήματα.

— Ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς παρετηρήθη νέα προπαγανδιστικὴ κίνησις τῶν οὐνιτῶν ἀπεφασίσθη ὅπως καὶ αὐτὴς ζητηθῇ παρὰ τοῦ Ὑπουργείου ἢ εἰς τοὺς κληρικοὺς οὐνίτας ἐπιβολὴ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ὄπερ πρὸς παραπλάνησιν τῶν ὀρθοδόξων φέρουσι σχήματος τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν.

— Ἡ Ἱ. Σύνοδος κατήρτισεν Ἐπιτροπὴν ὅπως μελετήσῃ εἰδικῶς τὸ ζήτημα ἀκυρότητος ἢ ἐγκυρότητος τῶν Μυστηρίων τῶν τελουμένων ὑπὸ ἀντικανονικῶν κληρικῶν καθ' ὧν δὲν ὑπάρχει ἀπόφασις καθαιρέσεως παρὰ τῆς ἀρμοδίας Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς. Τὴν Σύνοδον ὡσαύτως ἀπασχόλησε τὸ ζήτημα περὶ τοῦ τρόπου τῆς εἰς τὴν Ὄρθοδόξον Ἐκκλησίαν ἀποδοχῆς τῶν προσερχομένων ἐτεροδόξων, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως τοῦτο παραπεμφθῇ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας.

— Ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος τῆς ἀπὸ 1 Ὀκτωβρίου ἀρχομένης νέας Συνοδικῆς περιόδου ἀπαρτισθήσεται ὑπὸ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ἄρτης Σπυρίδωνος, Παροναξίας Ἱεροθέου, Φθιώτιδος Ἰακώβου, Τρίκκης καὶ Σταγῶν Πολυκάρπου, Μαρωναςίας Ἀνθίμου, Ξάνθης Πολυκάρπου, Ἀλεξανδρουπόλεως Γεωργίου καὶ Λήμνου Στεφάνου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν.

— Τὴν 3ην μ. μ. τῆς χθὲς Παρασκευῆς προπεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Μακ. Ἀρχιεπισκόπου μέχρι Πειραιῶς ἐπανέκαμψεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν ὁ Παν. Πατριάρχης Μελέτιος.

— Ἡ Κοινοβουλευτικὴ Ἐπιτροπὴ ἐπεράτωσε τὴν ἐπεξεργασίαν τῶν σχετικῶν πρὸς τὸ Γεν. Ἐκκλησι.

Ταμεῖον, τὰ Μητροπολιτικὰ Συμβούλια καὶ ἄλλα Νομ. Διατάγματα, ἅτινα θὰ δημοσιεύσωμεν μετὰ τὴν ἐν τῷ Ἐφημερίδι τῆς Κυβερνήσεως δημοσίευσιν.

— Πλήρης ἡμερῶν ἐτελεύτησεν ἐν Καλάμαις ἡ μήτηρ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλιώτιδος καὶ Φαναριοφερσάλων κ. Ἰεζεκιήλ. Ἡ μακαρίτις ἐν ἀρετῇ καὶ εὐσεβείᾳ βιώσασα, ἠξιώθη νὰ ἴδῃ ἄριστα ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἀποκατεστημένους τοὺς ἀπογόνους αὐτῆς δρῶντας ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ καὶ ἐμπορικῷ κόσμῳ, ἀπελθοῦσα δὲ τοῦ κόσμου ἀφῆκεν 6 τέκνα, εἴκοσι ἐγγόνους καὶ 4 δισεγγόνους. Ἡ κηδεῖα τῆς ἐγένετο πάνδημος ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Μονῆς τῶν Καλογραιῶν ἔνθα καὶ ἐτάφη.

— Περὶ τῶν Ἱερατικῶν σχολῶν τοῦ κράτους τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν ὅπως, ἐκτὸς τῆς Ριζαρείου Σχολῆς καὶ Βελλᾶς καὶ Κονίτης, τῆς ὑφισταμένης καὶ λειτουργούσης δυνάμει εἰδικοῦ νόμου, λειτουργήσουν αἱ σχολαὶ τῶν κάτωθι πόλεων κατὰ περιφερείας: ἡ τῆς Κορίνθου διὰ τὴν Πελοπόννησον, ἡ τῆς Λαμίας διὰ τὴν Στερεὰν Ἑλλάδα, ἡ τῆς Ἄρτης διὰ τὴν Ἠπειρον, ἡ τῶν Χανίων διὰ τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, ἡ τῆς Κερκύρας διὰ τὰς Ἰονίους νήσους καὶ ἡ τῆς μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας διὰ τὴν Μακεδονίαν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ὁ καὶ τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν ἐπισκεφθεὶς ρουμᾶνος ἐπίσκοπος Τίτος ἀφικόμενος εἰς Κων)πολιν διελέχθη μετὰ τοῦ Οἴκουμ. Πατριάρχου περὶ τοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ ἐπιθὸν ἔτος καὶ περὶ τῆς μελλούσης ὑπὸ μελέτην Προσυνόδου τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Ἡ δοθεῖσα ἀπάντησις εἶνε ὅτι ἡ μὲν σύγκλησις τῆς Προσυνόδου τελεῖ εἰσέτι ὑπὸ μελέτην, ἡ δ' ἑορτὴ τοῦ Πάσχα κατὰ τὸ 1930 θὰ τελεσθῇ κατὰ τὸ ἐν ἰσχύϊ Πασχάλιον, ἂν μὴ ἐπέλθῃ τροποποίησις τις ὑπὸ τῆς τυχόν ἐνωρίτερον τοῦ Πάσχα συγκληθησομένης Προσυνόδου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Κατ' εἰδήσεις ἐξ Ἱεροσολύμων ἐλύθη κατ' αὐτὰς ζήτημά τι πρὸ πολλοῦ ἀπασχολοῦν τὴν Ἐκκλησίαν Ἱεροσολύμων. Ἐγκρίσει τοῦ ἀσθενοῦντος Πατριάρχου Δαμιανοῦ Ἀρχιερεῖς τινες ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων, μακρὰν τῆς Ἱ. Συνόδου εὐρισκόμενοι, ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς αὐτήν. Τὸ εὐχάριστον δὲ τοῦτο γεγονὸς ἐνέπλησε χαρᾶς τὴν Ἀγιοταφικὴν Ἀδελφότητα.

— Κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐν Παλαιστίνῃ καὶ Ὑπεριορδανίᾳ ἐλειτούργησαν δαπάναις τοῦ Ἱ. Κοινοῦ τοῦ Παν. Τάφου 30 σχολεῖα μετὰ 80 καθηγητῶν καὶ μαθητριῶν. Διὰ τὴν λειτουργίαν τῶν σχολῶν τούτων τὸ Ἱ. Κοινὸν ἐδαπάνησε £ 4 260.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΩΣΙΑΣ

Ἡ ἀντιπατριαρχική «Ἱερά Σύνοδος» τῆς Μόσχας ἀνεκοίνωσε πρὸς τὸ Οἶκον. Πατριαρχεῖον ὅτι ἀπηγόρευσε πᾶσαν κοινωνίαν τοῦ ἐν Ἀμερικῇ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν αὐτῆς ὑπαγομένου μητροπολίτου Κεδρόβσκη μετὰ τοῦ καθηγημένου Β. Κομβοπούλου, ἐκήρυξε δ' ἄκυρον τὴν ἀπὸ κοινοῦ εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν ἐνὸς Κωνσταντίνου Κυρίλλωφ.

—Ὁ ἐν Κάρλοβιτς ῥώσος μητροπολίτης Ἀντώνιος ἐξέδωκεν «Ἱκεσίαν πρὸς πάσας τὰς Ὀρθοδόξους Ἐκκλησίας» ἀπευθυνομένην πρὸς τοὺς Ἐπισκόπους αὐτῆς, δι' ἧς, διαπιστῶν τὴν ἐν τῷ ὀρθοδόξῳ κόσμῳ διαίρεσιν προτείνει τὴν ἐκδοσιν «πολυγλώττου» θεολογικοῦ περιοδικοῦ, ἐν ᾧ νὰ δημοσιεύονται μελέται θεμελιώδεις ἤτοι δογματικαὶ καὶ κανονικαὶ μετ' εἰδήσεων περὶ τῆς ἐν ἐκάστη ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ κινήσεως, συντεταγμένα ἐν σλαβικῇ, ἑλληνικῇ καὶ ἄραβικῇ.

—Ὁ διάσημος ὡς μνημεῖον ἀρχιτεκτονικὸν ἐν Πετροπόλει καθεδρικός ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰσαὰκ μετετρέπη ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων εἰς ἀντιθρησκευτικὸν μουσεῖον. Ἐπ' ἴσης ἐκ τῆς περιπέστου Λαύρας τοῦ Κιέβου, πρὸ πολλοῦ κατὰ τμήματα καταληφθεῖσης ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων, ἐξεδιώχθησαν καὶ οἱ τελευταῖοι ἀπομείναντες μοναχοί, καὶ ἐν αὐτῇ δ' ἐγκαθίσταται ἀντιθρησκευτικὸν μουσεῖον.

—Ἐν Σαμάρᾳ οἱ μπολσεβίκοι κατεδίκαναν εἰς τὸν διὰ τυφεισμοῦ θάνατον δύο ἱερεῖς, δύο μοναχοὺς καὶ ἓνα χωρικὸν ἐπὶ ἀντεπαναστατικοῖς φρονήμασι.

—Ἐν Τάιγα οἱ μπολσεβίκοι ἔκλεισαν τρεῖς ναοὺς, οἱ δὲ κάτοικοι, ἵνα προλάβωσι τὴν μεταβολὴν αὐτῶν εἰς ψυχαγωγικὰ κέντρα, ἔθεσαν πῦρ καὶ κατέκαυσαν αὐτούς.

—Ἐν Οὐκραίνῃ τῇ διαταγῇ τῶν μπολσεβικῶν ἀρχῶν ἀφιμοῦνται ἀπὸ τῶν ἐκκλησιῶν οἱ κώδωνες.

—Ἐν τοῖς τελευταίοις ῥωσικοῖς φύλλοις, ἅτινα ἐκδίδονται ἐν Γερμανίᾳ, ἀνεγράφη ὅτι αὐτόθι ἀφ' ἱκανοῦ σημειοῦται ἀξιόλογος θρησκευτικὴ κίνησις μεταξὺ ὁμίλου πρῶτοσταντῶν, ἐκδηλούντων ἰσχυρὰν συμπάθειαν πρὸς τὴν ἀρχαίαν ὀρθοδοξίαν. Οὕτω ἤρχισαν οὗτοι νὰ εἰσάγωσιν εἰς τὴν λατρείαν των πολλὰς ὀρθοδόξους τελετουργίας, τὴν λειτουργίαν των τελοῦσι κατὰ τὸ ὀρθόδοξον τυπικόν, δέχονται τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας, ὃ κλήρός των χρησιμοποιεῖ ἄμφω ὅμοια πρὸς τὰ τῆς ὀρθοδ. Ἐκκλησίας κτλ. Οἱ μετέχοντες τῆς κινήσεως ταύτης ἤδη ἀπεκάλεσαν ἑαυτούς «Ἐπισηλὴν Ἐκκλησίαν», συχνάκις δ' ἐπισκέπτονται τοὺς ὀρθοδόξους ναοὺς, πολλάκις δὲ καὶ ὀρθόδοξοι ἐν Γερμανίᾳ ἱερεῖς παρευρίσκονται εἰς τὰς

συνεδριάσεις των. Ἐξ ἄλλου ἐν συνοικισμῷ τινι τοῦ Πότσδαμ ὀνομαζομένην Ἀλεξάνδροβκα καὶ ἀποτελουμένην ἐκ ῥώσων ἐκγερμανισθέντων μὲν, ἀλλὰ διατηρησάντων τὴν ἑαυτῶν ὀρθόδοξον πίστιν, ὑπάρχει ἤδη ναὸς ἐν ᾧ ἡ λειτουργία τελεῖται ὑπὸ ὀρθοδόξου ἱερέως γερμανοῦ τὴν καταγωγὴν.

—Ἐν τινι φύλλῳ τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου» τοῦ Λονδίνου ἐδημοσιεύθη ἐπ' ἐσχάτων ὡς τὸ μᾶλλον ἐνδιαφέρον τῶν νέων τῆς ἡμέρας εἰδήσις περὶ τῆς ἐν Ἱεροσολίμοις ἀνακαλύψεως τῆς «μοῦσικῆς» τῆς προσφιλεστέρης τοῦ Σολομῶντος συζύγου. Ἡ ἀνακάλυψις αὕτη παρεστῆθη ὡς ἡ σπουδαιότερα τῶν νεωτέρων χρόνων, καθότι ἀνεφέρετο ὅτι ἡ νεκρὰ περιεῖχτο ἐν χρυσῇ νεκροφόρῳ, ἡ πολυτέλεια τῆς ὀπίας, ὡς καὶ ἡ τοῦ νεκροθαλάμου, ὑπερέβαινε κατὰ πολὺ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ τάφου τοῦ Τουταγχαμόν. Ἐπὶ πλέον προσετίθητο ὅτι παρὰ τῇ νεκρᾷ εὑρέθη συντεταγμένος καὶ κύλινδρος παπύρινος μετ' αὐτογράφου τοῦ Σολομῶντος, ἀφηγουμένου τὸν τρόπον τοῦ θανάτου τῆς συζύγου του καὶ ἐξαγγέλλοντος τὰς ἀρετὰς τῆς. Ἡ εἰδήσις ἐλήφθη παρὰ τῆς αἰγυπτιακῆς ἐφημερίδος «Ἄλ Μοκάττα», παραλαβούσης αὐτὴν ἐκ φανταστικοῦ διηγήματος περὶ τοῦ Σολομῶντος δημοσιευθέντος ἐν τῷ «Ἐβδομαδιαίῳ Δελτίῳ τῆς Παλαιστίνης» (Palestine Weekly Bulletin) ὑπὸ τύπον μυθιστορήματος!

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Ἐκ λεπτομερειῶν περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἐν Βουλγαρίᾳ πληροφοροῦμεθα σὺν ἄλλοις ὅτι ὁ ἐνοριακὸς βουλγαρικὸς κλήρος, ὁ τυχὼν μέσης καὶ ἀνωτέρας μορφώσεως, λαμβάνει μισθὸν 1.500 μέχρι 2.500 λεβίων κατὰ μῆνα, μισθοδοτεῖται δ' ὑπὸ τοῦ κράτους. Τὴν μόρφωσιν αὐτοῦ λαμβάνει ἐν τῇ θεολογικῇ Σχολῇ τῆς μονῆς Βατισκόβου, ταῖς ἱερατικαῖς σχολαῖς Σόφιας, Φιλιππουπόλεως καὶ Κων(σταντι)πόλεως καὶ ἐν τῇ Θεολογ. Ἀκαδημίᾳ Σόφιας. Ἡ πλειονότης τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου ἀποτελεῖται ἐξ ἀποφοίτων θεολογικῶν σχολῶν. Οἱ ἱερεῖς, πλὴν τῆς μισθοδοσίας των, ἔχουσι καὶ «τυχερὰ» ἐκ τῶν ἱεροπραξιῶν, ὡς καὶ ἐξ εἰδικοῦ δίσκου κατὰ τὰς ἐπισήμους ἑορτὰς, διορίζονται δὲ μετ' ἐκλογὴν ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν καὶ κατόπιν δοκιμασίας. Ὁ κλήρος ἐν Βουλγαρίᾳ ἀσκεῖ σημαντικὴν ἐπὶ τοῦ λαοῦ ἐπίδρασιν.

— Περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρ. Αὐγούστου ἀφίκετο εἰς Σόφιαν ὁ Ρουμᾶνος ἐπίσκοπος Τίτος, ὅστις παρέμεινε ἐκεῖ ἐπ' ἱκανὰς ἡμέρας. Κατὰ τὸν βουλγαρικὸν τύπον, ὁ ρουμᾶνος ἐπίσκοπος ἦλθε διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τῶν ἐκκλησ. κύκλων τῆς Σόφιας ὡς

πρὸς τὸ ἀνοιγμα ρουμανικῶν ἐκκλησιῶν ἐν τῷ νομῷ Βιδινίου καὶ Γκόρνα Τζουμγκιάς καὶ τὸν διορισμὸν ἐκεῖ ρουμάνων ἱερέων. Ἄλλαι βουλγαρικαὶ ἐφημερίδες, διαψεύδουσαι τὴν εἶδησιν ταύτην ἐντολῇ τῆς Ἱ. Συνόδου, βεβαιοῦσιν ὅτι ἡ ἀποστολὴ τοῦ ἐπισκόπου σχετίζεται πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ σχίσματος ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ προκληθῇ κοινὴ δρᾶσις πασῶν τῶν Ἀνατολ. Ἐκκλησιῶν ὑπὲρ τῆς ὀρθοδοξίας, προλαϊανομένης τῆς ἐπιτυχίας ταύτης διὰ τῆς μελετωμένης πανορθόξου προσυνόδου, «ἣτις ἄνευ τῆς συμμετοχῆς τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ ἦτο πλήρης». Κατὰ τὰς αὐτὰς ἐφημερίδας ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς Βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας ἤδη ἐξέφρασεν ἐπ' ἐσχάτων τὴν ἄποψιν αὐτῆς ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, καθ' ἣν «δι' αὐτὴν δὲν ὑφίσταται τὸ σχίσμα, τὸ δὲ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως ὀφείλει νὰ ἀναλάβῃ τὴν πρωτοβουλίαν ἵνα ἔλθῃ εἰς σχέσεις πρὸς τὴν Βουλγαρικὴν Ἐκκλησίαν». Ὁ Ρουμᾶνος ἐπίσκοπος, ἐπισκεφθεὶς τὸν Ἱερὸν Σύνδεσμον τῶν βουλγάρων ἱερέων ὑπεσχέθη νὰ διαβιβάσῃ πρὸς τοὺς ρουμάνους ἱερεῖς τὴν ὑπόσχεσιν των νὰ παραστῶσιν εἰς λίαν προσεχῶς συγκροτούμενον ἐν Βουκουρεστίῳ συνέδριον αὐτῶν ἐὰν τύχωσιν ἐπισήμου προσκλήσεως.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΠΟΛΩΝΙΑΣ

Κατὰ Ἰούλιον τοῦ παρ. ἔτους ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Μαριαβιτῶν Γιάν—Μάρια—Μιχαήλ—Κοβάλσκη ἀπετάθη πρὸς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον Διονύσιον μετὰ τῆς παρακλήσεως ὅπως ἐπιτευχθῇ ἡ ἕνωσις τῆς Παλαιοκαθολικῆς Μαριαβιτικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀρχῶν τῆς Οὐνίας καὶ ὑπὸ τὸν ὅρον τῆς διατηρήσεως τῆς αὐτονομου διοικήσεως. Ἐπειδὴ ὁμως ἐπηκολούθησαν γεγονότα ἀποτελέσαντα πρόσκομμα εἰς τὴν μετὰ τῶν Μαριαβιτῶν περαιτέρω συνεννόησιν, οἷον ἡ εἰς τὸν κληρὸν τὸν μαριαβ.τικὸν εἰσοδοχὴ καθηρημένων ὀρθοδόξων κληρικῶν, ἡ Ἱ. Σύνοδος τῆς ὀρθοδόξου πολωνικῆς Ἐκκλησίας, διεβίβασε πρὸς τοὺς Μαριαβίτας ἀπόφασιν, καθ' ἣν τότε μόνον δύνανται νὰ συνεχισθῶσιν αἱ διαπραγματεύσεις, ἐὰν δηλώσῃ πανηγυρικῶς ἡ Μαυριαβιτικὴ ἀρχιεπισκοπὴ ὅτι ἀποδέχεται πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ δόγματα καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἀποκηρύξῃ πάντας τοὺς ἀσυμβιβάστους πρὸς αὐτοὺς νεωτερισμούς. Οἱ Μαριαβίται ἀπήντησαν ὅτι εἶνε ἕτοιμοι πρὸς ἕνωσιν μετὰ τῆς Ὀρθοδ. Ἐκκλησίας καθ' ὅσον οὐδένα νεωτερισμὸν ἀπεδέχθησαν, ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὸν γάμον τῶν μαριαβιτῶν ἐπισκόπων, τοῦτο ποιούσι συμφῶνως πρὸς τὴν προᾶξιν τῶν πρώτων χριστιανῶν, ἡ δὲ χειροτονία γυναικῶν οὐδαμῶς ἀντιφάσκει πρὸς τοὺς

ἱεροὺς κανόνας. Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην τῶν Μαριαβιτῶν ἡ Σύνοδος ἐν τῇ συνεδρίᾳ αὐτῆς τῇ 16 λήξαντος Αὐγούστου ἐκρίνεν ἀδύνατον τὴν ἕνωσιν τῶν Μαριαβιτῶν μετὰ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, διότι τὸ μὲν ἔγγαμον τῶν ἐπισκόπων ἀπαγορεύει ὁ 12 κανὼν τῆς Στ' Οἴκου. Συνόδου, ἡ δὲ χειροτονία γυναικῶν εἰς τοὺς βαθμοὺς τῆς ἱερωσύνης οὐδέποτε ἐγένετο ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἀπ' αὐτῆς τῆς ἰδρούσεώς της.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς ἀνηκουσῶν ὀρθοδόξων κοινοτήτων ἀνέρχεται εἰς 181 μετὰ 200 κανονικῶν ἱερέων. Ἐξω τῶν κανόνων καὶ παρὰ τοὺς κανόνας τελοῦσιν 22 ἱερεῖς ὑπὸ τὸν καθηρημένον Β. Κομβόπουλον, 3 ὑπὸ τὸν εἰς τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν θρόνον ἀνήκοντα Νεαπόλεως Παντελεήμονα, 25 «ἀνεξάρτητοι» (!) καὶ 5 ἀόριστοι (!).

—Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀμερικῆς Σεβ. κ. Ἀλέξανδρος ἀνέθηκε τὴν ἀντιπροσωπεῖαν αὐτοῦ ἐν Ἀθήναις εἰς τὸν κ. Μιχ. Γαλανόν.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Ἐγνωρίζετο ἤδη ἀπὸ πενταετίας σφζόμενον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ τοῦ Βατικανοῦ αὐτόγραφον τοῦ Λουθηρου περιλαμβάνον πραγματεῖαν αὐτοῦ καὶ ἐρμηνεῖαν τῆς πρὸς Ἑβραίους ἐπιστολῆς. Τὸ χειρόγραφον τοῦτο μέχρι σήμερον παρέμενε ἀδημοσίευτον. Οἱ καθηγηταὶ Hirsch τῆς Γοττίγκης καὶ Rückert τῆς Λειψίας ἀνέλαβον ἐπ' ἐσχάτων τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ.

ΛΑΤΙΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Διευθετηθέντος, ἐπὶ τέλους, τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ζητήματος ἐν Μεξικῷ διὰ συμφωνίας μετὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ἠνοιχθησαν οἱ ναοί, τὰ δὲ πλήθη μετὰ πάθους εἰσορμήσαντα κατέκλυσαν αὐτοὺς κατὰ χιλιάδας γυμνόποδες καὶ γονυκλινεῖς. Δι' εἰδικῆς ποιμαντορικῆς ἐγκυκλίου τοῦ ἐν Μεξικῷ νουντίου τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καθίστανται εἰς τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα γνωστὰ τὰ ἐφ' ὧν ἡ συμφωνία σημεῖα, ἀπηγορεύθη δ' εἰς τὸν κληρὸν ἡ καθ' οἰονδήποτε τρόπον ἀνάμειξις εἰς τὴν πολιτικὴν.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Κατ' εἰδήσεις ἐκ Παρισίων, ὁ τέως βασιλεὺς τοῦ Ἀφγανιστάν Ἀμανουλλᾶ, μουσουλμᾶνος τὸ θρησκευμα, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ, ἀπεφάσισαν νὰ ἀπασθῶσι τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν, ἀγγέλλεται δὲ λίαν προσεχῆς ἡ βάπτισις αὐτῶν.

— Ἐν Γαλλίᾳ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐτησίας ἀπονομῆς τῶν βραβείων εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν δημοσίων σχολῶν οἱ βουλευταὶ ἀπηύθυναν συγχαρητήρια πρὸς τοὺς βραβευθέντας καὶ τοὺς γονεῖς των. Ἄξιον σημειώσεως εἶνε ὅτι τὸ Κράτος παρέχει εἰς τοὺς

βουλευτὰς δωρεὰν τὸν χάριτην τῆς ἀλληλογραφίας τῶν ἡτις διεκπεραιοῦνται ἀτελῶς.

— Τὸ καλλιτεχνικὸν Ἰνστιτοῦτον τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μαρβούργου ὀργανώνει κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἕκθεσιν μοναδικὴν εἰς τὸ εἶδός της, διότι θὰ εἶνε ἀφιερωμένη ἀποκλειστικῶς εἰς τὰς διαφόρους θρησκείας. Πᾶσαι δηλ. αἱ θρησκείαι θὰ ἀντιπροσωπευθῶσιν ἐν αὐτῇ δι' ἀντικειμένων χαρακτηριστικῶν μιᾶς ἐκάστης, οἷον πινάκων, ἀγαλματίων, ἱερατικῶν ἀμφίων, εἰκόνων κλ.

— Ὅμως τῆς γαλλικῆς λατινικῆς νεολαίας περὶ τὰς ἑορτὰς τοῦ Πάσχα μεταβάσα εἰς Ρώμην καὶ ἐπισκεψαμένη τὸν πάπαν ἐξέφρασεν εἰς αὐτὸν αἰσθήματα σεβασμοῦ ὡς ἐκπροσώπου μερίδος τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. Ὁ πάπας ἀπαντῶν εἶπε σὺν ἄλλοις ὅτι θεωρεῖ ἀναγκαῖον νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἔκφρασιν τῆς ομάδος ὅτι ἡ νεολαία ἡ ὑποβάλλουσα εἰς αὐτὴν αἰσθήματα τιμῆς καὶ σεβασμοῦ παρουσιάζεται πρὸ αὐτοῦ ὡς ἀντιπρόσωπος μέρος τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ. «Οὕτως ἔχει τῷ ὄντι—εἶπεν ὁ πάπας—ἡ νεολαία αὕτη ἀντιπροσωπεύει τὴν ὅλην Γαλλίαν, ἡ δὲ Γαλλία ἔχει μόνον νὰ κερδήσῃ ἐκ τῆς αὐτῆς ἀντιπροσωπεύσεως. Μόνον δύναται νὰ ἀντιπροσωπεύῃ ἐκείνη τὴν Γαλλίαν, ἡ ὅποια δὲν δύναται νὰ ἀντιπροσωπευθῇ ὑπ' ἐκείνων, οἵτινες ἀγροίκως διέκοψαν τὴν πλήρη δόξιν παραδόσιν τοῦ παρελθόντος, παραδόσιν πίστεως εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἁγίαν «ἔδραν». Τὴν παπικὴν ταύτην ἀντιφώνησιν ἀνέγραψεν «εἰς διηγετικὸν μνημόσυνον» ὁ «Χρόνος» τῶν Παρισίων, αἱ δὲ γαλλικαὶ προτεστάντικαὶ ἐφημερίδες ἔσπευσαν νὰ διαμαρτυρῶσιν κατὰ τοῦ ταῦτισμοῦ τῶν κληρικοφρόνων κατολίκων πρὸς τοὺς γάλλους.

— Διαρκούσης τῆς τελευταίας ἐν Χάγῃ διασκέψεως εἰς πάσας τὰς ἐφημερίδας εἶχε δημοσιευθῆ μία θερμὴ ἔκκλησις τῶν Ἀρμενίων πρὸς τὰς διασκεπτομένας μεγάλας δυνάμεις: «Ἐπὶ τῇ ἀφορμῇ τῆς ἐν Χάγῃ συνόδου πασῶν τῶν συμμάχων καὶ ἐμπολέμων δυνάμεων—ἔλεγεν ἡ ἔκκλησις αὕτη—πρὸς ἐκκαθάρισιν τοῦ πολέμου διὰ διακανονισμοῦ τοῦ γενικοῦ λογαριασμοῦ καὶ καθ' ὃν χρόνον ἕκαστος ἐμφανίζει τὰ δικαιώματά του καὶ ὑπομνήσκει τὰς θυσίας του, ἔχομεν τὸ καθῆκον νὰ κραυγάζωμεν τὴν ἀγωνίαν διαπιστοῦντες ἅπαξ ἔτι ὅτι ὑπῆρξεν ἔθνος, τὸ ὁποῖον, ἐνῶ ἔχρημάτισε καὶ αὐτὸ σύμμαχον καὶ ἐμπόλεμον, παρεδόθη ἐν τούτοις εἰς τὸ μῖσος τῶν ἐχθρῶν του διὰ τῆς ὑπὸ τῶν συμμάχων του ἐγκαταλείψεως, ἀπώλεσε τὸ ἔδαφός του καὶ εἶδε τοὺς πληθυσμούς του ἐκμηδενιζομένους ἢ διασπειρομένους, καὶ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον μέρος λαμβάνει ἐν τῇ ἐκκαθαρίσει ταύτῃ.

Θὰ ἐξακολουθήσῃ ἀρά γε ἡ ἀδικία αὕτη νὰ βαρύνῃ τὴν συνείδησιν τῆς ἀνθρωπότητος; Ἡ θὰ ἀκουσθῇ καμμία φωνὴ ἐν Χάγῃ διὰ νὰ καταστήσῃ γνωστὴν τὴν προσήκουσαν διαμαρτυρίαν ἐν ἀναμονῇ τῆς στιγμῆς τῆς ἐπανορθώσεως διὰ τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης τῆς Λωζάνης»;

— Ἀπὸ τινος πᾶσαι αἱ γαλλικαὶ, αἱ γερμανικαὶ, αἱ τσεχικαὶ καὶ ἄλλαι προτεστάντικαὶ ἐφημερίδες εἶνε πλήρεις εἰδήσεων φρικτῶν περὶ τοῦ πρωτοφανοῦς ἐν Κίεβ λιμοῦ. Οἱ ἐμφύλιοι πόλεμοι καὶ ἡ σιτοδεία ἀφανίζουσι τοὺς κινεζικοὺς πληθυσμούς. Ὁλόκληροι περιφέρεια ἠρημώθησαν κατοίκων, οἱ ἀσθενέστεροι ἀποθνήσκουσιν, οἱ δ' ἰσχυρότεροι φεύγουσι διασπειρόμενοι τῆδε κακεῖσε εἰς ἀναζήτησιν ἄρτου. Ἐνιοχοῦ ἔδραπέτευσαν οἱ ἄνδρες ἀφέντες τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παιδιά εἰς βέβαιον θάνατον. Αἱ γυναῖκες κατὰ χιλιάδας δέχονται καὶ ἐκλιπαροῦν τὴν δουλείαν διὰ νὰ μὴ ἀποθάνωσι τῆς πείνης. Ἐν γένει συμβαίνουσι σκηναὶ ἀπεριγράπτου τραγικότητος. Αἱ προτεστάντικαὶ ἐφημερίδες τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης ἐπιμόνως ἐπικαλοῦνται ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν τὴν βοήθειαν τῶν χριστιανῶν.

NEA BIBLIA

Γενναδίου τοῦ Σχολαρίου ἅπαντα τὰ εὐρισκόμενα. Oeuvres complètes de Gennade Scholarios, publiées pour la première fois par † Mgr Louis Petit Archevêque de Corinthe, λ. Α. Sidéridès, membre de plusieurs Sociétés savantes, et Martin Jugie, des Augustins de l'Assomption. Tome II: Traités polémiques sur la procession du Saint-Esprit. Paris (Maison de la Bonne Presse) 1929.—Περὶ τοῦ ἔργου τούτου ἡ «Ἐκκλησία» ἀνέγραψεν ἤδη τὰ δέοντα ἀγγέλλουσα τοῦ Α' τόμου τὴν ἔκδοσιν (ἀριθ. 45 σελ. 120), χαίρει δὲ γνωστοποιούσα τὴν ἔκδοσιν καὶ τοῦ Β' τόμου ἐν οὕτω βραχεῖ χρόνῳ. Ὁ τόμος οὗτος, ἀποτελούμενος ἐκ σελίδων XXX+516 περιλαμβάνει εἰσαγωγὴν καὶ τὰ πολεμικὰ (ἀντιλατινικὰ) ἔργα τοῦ Σχολαρίου. Καὶ ἐν μὲν τῇ εἰσαγωγῇ, γεγραμμένη ἐξ ὁλοκληροῦ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν ἐκδοτῶν Μ. Jugie, λόγος γίνεται περὶ τῶν προτέρων ἐκδόσεων ἔργων τινῶν ἐκ τῶν ἐν τῷ ἀνά χείρας τόμῳ δημοσιευομένων, περὶ τῶν πηγῶν χειρογράφων τῆς δευτέρας καὶ τῆς τρίτης πραγματείας τοῦ Σχολαρίου, περὶ τῆς χρονολογίας καὶ τῆς ἀμοιβαίας αὐτῶν ἐξαρτήσεως, περὶ τοῦ δογματικοῦ αὐτῶν περιεχομένου κλπ., καταλείπεται δὲ ὑπὸ ρητῆς ἐνυπογράφου δηλώσεως τοῦ ἐκ τῶν ἐκδοτῶν Σ. Σιδερίδου, ὅτι οὗτος, μὴ μετασχὼν παντάπασιν τῆς συντάξεως τῆς εἰσαγωγῆς, δὲν συμμερίζεται πολλὰς ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ διατυπωμένων γνώμων. Καὶ ἡ μὲν πρώτη τοῦ Σχολαρίου πραγματεία, πραγματευομένη περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, εἶνε διηρημένη εἰς μέρη ἕξ καὶ καταλαμβάνει τὰς πρώτας 268 σελίδας τοῦ τόμου ἡ δὲ δευτέρα, ἐπιγραφομένη «Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ὑψηλότατον καὶ εὐσεβέστατον βασιλέα Τραπεζούντος Κωνσταντίνου Κομνηνόν» καὶ εἰς πέντε τμήματα διηρημένη, διαλαμβάνει καὶ αὕτη περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος «πρὸς τοὺς περὶ ταύτης ἡμῶν διαφερομένους (σ. 269—457) τέλος δ' ἡ τρίτη φέρει τὸν τίτλον «Ἐκθεσις τῆς ὑγιούς καὶ ὀρθοδόξου πίστεως κηροῦ Γεωργίου τοῦ Σχολαρίου τοῦ καὶ ὕστερον γενομένου Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐν τύπῳ ὁμολογίας» (σ. 458—495), ἐπ' ἴσης εἰς τὸ αὐτὸ περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἀναφερομένη. Ὁ τόμος καταλείπεται ὑπὸ τριῶν πινάκων: τῶν πατρολογικῶν χωρίων περὶ ὧν ὁ λόγος ἐν ταῖς πραγματείαις, τῶν ἐν τοῖς κειμένοις κυρίων ὀνομάτων καὶ ἱστοριοθεολογικοῦ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΑΙ

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ταλαντίου προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησώς 34 προβάτων 7 κριῶν ἐξ ὧν τὰ 4 μιλίτρια καὶ 16 ἀμνῶν καὶ ἀμνάδων ἐφεταινῶν τὸ ὄλον 57, ὡσαύτως 36 αἰγῶν, τριῶν (3) τραγῶν ἐξ ὧν τὰ δύο βεργάδια καὶ δέκα ἐριφίων ἀρξένων καὶ θηλέων τὸ ὄλον 49 τῆς Ἱερᾶς μονῆς Ταλαντίου, συμφώνως τῆς διακηρύξει τῶν ὄρων τῆ κατατεθειμένη εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Κοινότητος Ἀραχναίων καὶ τῆς μονῆς Ταλαντίου. Ἡ δημοπρασία γενήσεται εἰς Ναύπλιον εἰς τὸν συνήθη τόπον τῶν δημοπρασιῶν τῆ 22 τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου τοῦ 1929 ἔτους ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἀρξομένη τῆ 10ῃ π. μ. ὥρα καὶ λήξουσα τῆ 12ῃ τῆς μεσημβρίας τῆς ἰδίας ἡμέρας, ἐνώπιον ἀντιπροσώπου ἡμῶν καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ναυπλίου κ. Παναγιώτου Περγάκη. Πρώτη προσφορὰ δέσεται διὰ τὰ πρόβατα, κριοὺς καὶ ἀμνοὺς συνολικῶς καὶ κατ' ἀποκοπὴν δραχμαὶ δέκα τρεῖς χιλιάδες ὀκτακόσαι (13.800) ὡσαύτως καὶ διὰ τὰς αἰγας, τραγους καὶ ἐριφια συνολικῶς καὶ κατ' ἀποκοπὴν δραχ. δέκα χιλιάδες ὀκτακόσαι (10.800).

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυῶς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν διὰ πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὑλοτομίας πρὸς κατασκευὴν 50.000 ὀκάδων ξυλανθρῶν ἐκ δρυὸς ἐκ τοῦ δάσους Παλκάσκια—Μουσιᾶ τῆς Ἱερᾶς μονῆς Παλαιοκαρυῶς—Αναλήψεως συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ' 59 ἑ. ἑ. διακηρύξεως τῆς Μονῆς, εὐριοκομένους ἐν τῷ γραφεῖῳ αὐτῆς καὶ ἐν τῷ ἐν Ἐλασσῶνι Συμβολαιογραφεῖῳ Π. Γαρδικῆ, ἐνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Ἐλασσῶνι καὶ ἐν τῷ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ τὴν 16ην Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἐλασσῶνος Π. Γαρδικῆ ἢ τοῦ νομίμου ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμ(μ)λιον Ἱερᾶς Μονῆς Προδρόμου Φωκίδος προκηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως ἑκατὸν (100) πρόβατα διαφόρου ἡλικίας ἐκ τοῦ ὄλου ποιμνίου τῆς Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ὑπ' ἀριθ', 571 ἑ. ἑ. συγγραφῆς αὐτοῦ. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται τὴν 29ην Σεβρίου ἑ. ἑ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12ην π. μ. ἐν Δεσφίνῃ ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Χρισσοῦ κ. Δ. Ψαρροῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης 1ον) δέκα (10) ἐριφίων ἐφεταινῆς παραγωγῆς καὶ δέκα (10) μιλιορίων 2) δέκα ἐπτὰ (17) τραγῶν ἀπὸ 2 μέχρι 5 ἐτῶν ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη συμφώνως με τοὺς ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ δέσεται διὰ μὲν τὰ ἐριφια καὶ μιλίτρια ἀνά δραχμὰς διακοσίας (200) ἑκαστον, διὰ δὲ τοὺς τραγους ἀνά δραχμὰς πεντακοσίας (500) ἑκαστος. Ἡ δημοπρασία ἐνεργ-

γήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Μιχαῆλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Σεπτεμβρίου ἑ. ἑ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ ματαιώσεως τῆς δημοπρασίας δι' οἰονδήποτε λόγον ἢ δοθείσης μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνεργεῖαν αὐτῆς θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὐτὴ καθ' ἑκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγουμ(μ)βούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίου Νικάνορος προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθῃσιν εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης τὰ ἐξῆς: 50 προβατίνας, καὶ 20 αἰγας παλαιάς, 30 ὀκάδας βουτύρου ἀλύτου καὶ 100 ὀκάδας ἐριῶν προβείων τῆς Μονῆς, χρώματος μέλανος. Ἡ δημοπρασία γενήσεται ἐν Κοζάνῃ τῆ 1ῃ προσεχοῦς Ὀκτωβρίου, ἡμέρᾳ Τρίτῃ καὶ ὥρα 10—12 π. μ. ἐν τῷ εἰθισμένῳ τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ (πλατεῖα ἀγορᾶς, κάτωθι τῆς πλατάνου), ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Κοζάνης Δημητρίου Πράσσου, ἀντιπροσώπων τῆς Μονῆς καὶ τῆς Μητροπόλεως καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τῆς ὑπ' ἀριθ. 80 ἑ. ἑ. διακηρύξεως ἡμῶν ἢς ἀντίγραφον παρὰ τῷ διαληφθέντι Συμβολαιογράφῳ ἐνθα οἱ βουλόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν τῶν ὄρων.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἀγ. 40 Μαρτύρων διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησης 1) Τὰ εἰς θέσιν Μικρὸ Διάσελο καὶ 2) Χτόριζα κείμενα κτήματα τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὡς καὶ 3) ὁ εἰς θέσιν Ἀρκουδιᾶ (Βασσαρᾶ) ὑδρόμυλος, με πρώτην προσφορὰν δραχ. 3000 διὰ τὸ πρῶτον, 500 διὰ τὸ δεύτερον καὶ 5000 διὰ τὸ τρίτον. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Σπάρτῃ τῆ 22 Σεπτεμβρίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἔξωθι τοῦ κατὰ τὴν ὁδὸν Ἀμαλίας συμβολαιογραφείου τοῦ Συμφου Σπάρτης κ. Ἰωάν Κατόχτη καὶ ἀντιπροσώπων τῆς Μητροπόλεως καὶ Μονῆς συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους ταυταριθμῶν ἡμῶν διακηρύξεων, ὧν οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν παρὰ τῷ ἀνωτέρῳ Συμβολαιογράφῳ. Ἀπαντα τὰ ἔξοδα δημοπρασιῶν καὶ συμβολαίων βαρύνουσι τὸν τελευταῖον πλειοδότην.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγιοῦντος Ταξιαρχῶν προκηρύττει ὅτι τὴν 22 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην ἕως 12 π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Νέᾳ Ἐπιδαύρῳ πλειοδοτικὴ δημοπρασία μονοετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐλαιοκάρπου ἐφεταινῆς ἐσοδείας τῶν θέσεων Καρλακῶνα, ἄνω καὶ κάτω Μακρυλιᾶ Παλαιῶν Μετόχιον κ. λ. π. κατὰ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταριθμοῦ διακηρύξεως ἢς ἀντίγραφα εὐρίσκονται ἐν τῷ Συμβολαιογραφεῖῳ τοῦ Συμβολαιογράφου Ν. Ἐπιδαύρου κ. Γεωργίου Παυλοπούλου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐκποίησης τοῦ ἐφεταινοῦ ἐλαιοκάρπου τῆς τε Ἱερᾶς Μονῆς Κάτω Παναγίας καὶ Φανερωμένης συμφώνως με τοὺς ὄρους τῆς διακηρύξεως τοῦ Ἡγουμενοσυμβου-

λίου. Οἱ δὲ βουλόμενοι νὰ πλειοδοτήσωσιν ὀφείλουσιν νὰ προσέλθωσιν ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν παρουσία τοῦ Συμβολαιογράφου Ἄρτης Ἡλία Καφφετζῆ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ταύτης ἐνθα ἐνεργηθήσεται αὕτη κατὰ τὴν 29 Σεπτεμβρίου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 τῆς μεσημβρίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίαισις δι' ἐννέα μῆνας τῶν βοσκῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαλατάκη τῶν κειμένων εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ τέως Δήμου Αἰγείων συμφώνως μετὰ τοῦ ὄρους συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς Νομαρχίας Εὐβοίας τῆς Κοινότητος Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς Πρώτη προσφορὰ δι' ἐνοίκιον ὀρίζεται διὰ τὸ ἄνω χρονικὸν διάστημα δραχμαὶ τρεῖς χιλιάδες (300). Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ συμβολαιογράφου Λίμνης Μιχαὴλ Δ. Δάρα ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀναπληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου ἐν Λίμνῃ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 22 Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. ὥρας μέχρι τῆς 12ης τῆς μεσημβρίας τῆς αὐτῆς ἡμέρας. Ἐν περιπτώσει δὲ κατανώσεως τῆς δημοπρασίας ἐνεκεν οἰουδήποτε λόγου ἢ δοθείσης μείζονος προσφορᾶς μετὰ τὴν ἐνέργειαν ταύτης θὰ ἐπαναλαμβάνηται αὕτη καθ' ἐκάστην ἐφεξῆς Κυριακὴν μέχρις ἐπιτεύξεως ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Νέας Μονῆς (Χίου) διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν τὸ ἐν τῇ θέσει «Στερό» τεμάχιον ἀγροκτήματος εἰς τετραετὴ μίσθωσιν, τὴν εἰκοστὴν δευτέραν Σεπτεμβρίου 1929 ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Χίου Ἐπαμεινώνδα Ἀντ. Βασιλειάδου ἀντὶ δραχμῶν τεσσάρων χιλιάδων ἑτησίως καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς παρὰ τῷ Συμβολαιογράφῳ κατατεθειμένους ὄρους δημοπρασίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱ. Μονῆς Σταγιάδων δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένη ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 22, 29, Σεπτεμβρίου καὶ τὴν Ὀκτωβρίου 1929 ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. α) ἢ πενταετῆς ἐνοικίαισις τοῦ χειμερινοθερινοῦ λειβαδίου «Ριγκλόβου» τῆς ἄνω Ἱ. Μονῆς καὶ β) ἢ ἐκποίησις 22 αἰγῶν 3 τράγων, 23 προβατιῶν, 11 ζυγουρίων θηλέων καὶ 13 βιτουλιῶν ἀρρένων καὶ θηλέων, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως, ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γκούρας δηλοποιεῖ ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐνεργηθησομένη ἐν Καλαμπάκῃ καὶ εἰς τὸν συνήθη τῶν δημοπρασιῶν τόπον τὴν 15ην, 22 καὶ 29ην Σεπτεμβρίου 1929 α) ἢ διετῆς μίσθωσις τοῦ χειμερινοθερινοῦ λειβαδίου Βυτουμᾶ τῆς ἄνω Ἱ. Μονῆς καὶ β) ἢ ἐκποίησις 10 αἰγῶν καὶ 3 τράγων, ὑπὸ τοὺς ὄρους καὶ ὑποχρεώσεις τῆς ταυταρίθμου διακηρύξεως κατατεθειμένης παρὰ τῷ συμβολαιογράφῳ Καλαμπάκας Χαρίλ. Βουργαροπούλου, ὧν γνῶσιν δύνανται νὰ λάβωσι οἱ βουλόμενοι πρὸ πάσης πλειοδοσίας.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Μακρυρράχης διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐξαγωγή διακοσιῶν (200) χιλ. ὀκάδων ξυλανθράκων ἐκ τοῦ δάσους Συκιάς διὰ τὴν δασικὴν περίοδον 1929—1930. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Αἰκατερινῇ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ δημοπρασιῶν τῆ 22α Σεπτεμβρίου τρέχ. ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Ἡγουμένου καὶ τοῦ Συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοπούλου. Ἐν περιπτώσει κατανώσεως τῆς δημοπρασίας δι' οἰωνδήποτε λόγον ἢ νέας ἐπὶ πλέον προσφορᾶς θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αὕτη τὴν ἀμέσως ἐπομένην Κυριακὴν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς παρούσης διακηρύξεως. Οἱ ὄροι εἰσι κατατεθειμένοι εἰς τὸ ἐν Αἰκατερινῇ γραφεῖον τοῦ συμβολαιογράφου Ξενοφῶντος Συλλοπούλου.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Στεφανίῳ Ἱερᾶς Μονῆς ὁ Ἅγιος Δημήτριος διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἢ ἐνοικίαισις τῶν ἐλαιοδένδρων τῆς Μονῆς τῶν κειμένων ἐν Βόχῃ τὴν 6 Ὀκτωβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10 12 μεσημβρινῇ ἐν Χιλιμοδίῳ καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ὑπ' ἀριθ. 65 11—9—29, διακηρύξεως ἡμῶν ὧν δύνανται νὰ λάβωσι γνῶσιν οἱ βουλόμενοι προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Χρέπας προκηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναληπτικὴν πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἐκποίησεως τὸ ἀγρόκτημα τῆς Μονῆς ἐν θέσει Γκατζούνα ὀρίων Κάψια. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Τριπόλει καὶ ἐν τῷ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 29ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10—12 π. μ. ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Ἰω. Χ. Παλαμίδου καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ Ἡγουμενοσυμβουλίου τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, συμφώνως τῶν ὄρων ὑποχρεώσεως, ὧν ἀντίγραφα κατατεθήσονται ἐν τε τῷ Συμ) γραφείῳ Ἰω. Παλαμίδου, τῷ Μητροπολιτικῷ Γραφείῳ καὶ τῆς Μονῆς. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται ποσὸν δραχ. 3 775 κατὰ στρέμμα. Οἱ συναγωνισθησόμενοι ὀφείλουσι νὰ συμμορφωθῶσι τῶν ὄρων τῆς δημοπρασίας.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Δουίνουπόλεως καὶ Πωγωνιανῆς κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας κ. ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Θηβῶν καὶ Λεβαδείας κ. ΣΥΝΕΣΙΟΣ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΣ κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑΣ

Ἐπίτροπος τῆς Ἐπικρατείας παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ

Τίμημα ἑτησίως συνδρομῆς

Ἑσπ. Δρχ 60. Ἑξωτ. Φρ. 60. Ἀμερικῆς Δολ. 3

Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἱερῶν Ναῶν Πρωτευουσῶν

Ἐπαρχιῶν Δρ. 100 Ναῶν χωρίων Δρ. 60 Ἱερῶν

ἑσωτερικοῦ Δρ. 30. Ἐμβάσματα καὶ ἀποστολαὶ

Διαχειρίσιν Περιοδικῶ «Ἐκκλησία».

Μέγερρον Ἀρχιεπισκοπῆς δὲ Φιλοθέης 21

Τύποις «Φοίνικος» Ὀδὸς Σταδίου 44, Ἀθῆναι